

Tập 1 - The Undead King
Chương 1

OVERLORD [一] The undead king

Chương 1 Kết Thúc và Khởi Đầu

Part 1

Năm 2138 sau công nguyên, DMMO-RPG không những trở thành sự thật, mà còn trở nên phổ biến.

Là viết tắt của cụm từ ‘Dive Massively Multiplayer Online Role Playing Game’, DMMO-RPG đại diện cho một thể hệ trò chơi tương tác mới, trong đó người chơi có thể trải nghiệm một thế giới ảo chân thật tới từng chi tiết. Bằng cách sử dụng một loại máy móc đặc biệt, kết nối với các tế bào thần kinh thông qua một hệ thống máy tính và mạng nano, người chơi có thể cảm thấy mình thật sự dung nhập vào thế giới game.

Trong số những DMMO-RPG từng được phát triển, có một tựa game đứng trên tất cả, tỏa sáng rực rỡ.

Đó chính là Yggdrasil.

Được phát triển bởi một nhóm lập trình game cực kỳ tài năng của Nhật, sau khi ra đời vào năm 2126, Yggdrasil trở thành một tựa game có thể mang đến sự tự do vô biên cho những người tham gia mà không bất kì tựa game nào ở thời đó có thể so sánh được.

Số lượng class nhân vật trong game lên đến 2000 nếu cộng gộp tất cả các class từ cơ bản đến trung đẳng, cao cấp. Người chơi buộc phải lựa chọn ít nhất 7 class nếu muốn lên max level bởi một class tối đa chỉ có 15 level. Kể từ đó, chỉ cần thỏa mãn đầy đủ các yêu cầu cần thiết, một người có thể tự do thỏa thích thử nghiệm tất cả các class nhân vật mà mình yêu thích.

Nói cách khác, với hệ thống của Yggdrasil, trừ khi cố tình bắt chước, thì sẽ không có chuyện hai nhân vật giống nhau.

Không chỉ tự do trong việc lựa chọn class nhân vật, người chơi còn có thể tùy chỉnh giao diện nghe nhìn một cách tùy ý. Bằng cách sử dụng công cụ chỉnh sửa được bán riêng lẻ, người chơi có thể thay đổi hình dáng, chế tạo, xây dựng vũ khí, áo giáp, nhà cửa, vẽ ngoài nhân vật, thông tin nhân vật..... một cách thoải mái.

Chờ đợi người chơi tại Yggdrasil là một bản đồ thế giới cực kỳ rộng lớn; chín đại thế giới từ Asgard, Alfheim, Vanaheim, Nidavellir, Midgard, Jotunheim cho đến Niflheim, Helheim, Muspelheim.

Một vũ trụ bao la, hằng hà sa số class nhân vật, đa dạng trong tùy biến giao diện, Yggdrasil đã thổi bùng lên tinh thần Artisan của các game thủ Nhật và tạo nên một cơn sốt mà sau này người ta hay gọi là “visual popularity”.

(Chú thích: Tinh thần Artisan : tinh thần của những người ưa thích tự tay lắp ráp thiết kế, xây dựng mọi thứ.)

Với sự bùng nổ nhanh chóng như thế, Yggdrasil trở nên phổ biến tới mức tại Nhật Bản, người ta coi Yggdrasil và DMMO-RPG là một.

——Tiếc thay, vinh quang của nó nay chỉ còn là quá khứ.

*

Một bàn tròn lớn làm bằng đá pha lê lỏng lánh nằm ở trung tâm của hội sảnh, bao quanh nó là 41 cái ghế sang trọng.

Nhưng hầu hết chúng đều vắng bóng người.

Chỉ có hai hình bóng cô quạnh ngồi lại đây, nơi mà đã từng đầy ắp tất cả thành viên của guild.

Một người mặc trên mình chiếc áo choàng học giả hoa mỹ, đen nhánh, được điểm sắc bằng màu vàng - tím nơi viền áo. Hoa văn trang trí trên vùng cổ nhìn thì có vẻ quá màu mè hoa lá hẹ, nhưng lại hợp với gã một cách kì lạ. Chỉ có điều nằm

trên trên chiếc cổ áo lờ lờ ấy, thay vì là một cái đầu, lại là một cái xương sọ trắng hếu, không da không thịt. Trong hốc mắt trống rỗng của đầu lâu, bập bùng một tia sáng đỏ u ám; và phía sau nó là một vòng hào quang đen sẫm lập lờ.

Kẻ còn lại cũng chẳng phải là con người. Trông bề ngoài của hắn giống như một bãi nước nhớp nháp màu than đá vậy, nó không ngừng nhúc nhích và không giữ bất cứ hình dạng cố định nào, dù chỉ là một giây.

Người trước là một Overlord hùng mạnh, đứng đầu trong số những Elder Lich vĩ đại nhất - một Magic Caster đã tự biến mình thành một xác chết bất tử để có thể theo đuổi những ma thuật tối thượng. Kẻ sau là một Elder Black Ooze, chủng tộc trời sinh có những kỹ năng Acid mạnh mẽ nhất tính trong số tất cả tộc Slime.

Tuy thế, bọn họ không phải là quái vật.

Họ là những người chơi.

Chủng tộc trong Yggdrasil chia làm ba loại riêng biệt: Cổ điển với hình dáng bên ngoài giống như Human, Dwarf, Elf; bán nhân loại với hình thù gớm ghiếc như Golbin, Orc, Orge nhưng mạnh mẽ hơn hẳn dạng cổ điển; và loại dị hình - những kẻ có sức mạnh của lũ quái vật, có thuộc tính cơ bản cao hơn hẳn hai chủng tộc kia, nhưng lại có nhiều khuyết điểm chí mạng. Bao gồm tất cả các chủng tộc cao cấp, số chủng tộc mà người chơi có thể chọn trong Yggdrasil lên đến 700.

Và tất nhiên, Overlord và Elder Black Ooze là hai trong số những chủng tộc dị hình cao cấp mà người chơi có thể lựa chọn.

Trong số hai chủng tộc trên, Overlord không thể chuyển động miệng khi nói chuyện. Cho dù với công nghệ cao nhất thời bấy giờ, Yggdrasil vẫn không thể làm cho sắc thái tình cảm của nhân vật biến đổi kịp với nội dung câu chuyện.

“Chà, đã lâu không gặp, Herohero-san. Tôi không nghĩ là sẽ gặp cậu vào lúc này đây.”

“Ừ, thật sự đã lâu không gặp, Momonga-san.”

Elder Black Ooze trả lời với một giọng nam tính nhưng tràn đầy sự mệt mỏi và thiếu sức sống.

“Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp lại nhau kể từ khi cậu đổi chỗ làm ở thế giới thật. Bao lâu rồi nhỉ?..... Hai năm trước thì phải.”

“Hình như thế. Chắc, lâu quá rồi nhỉ. Đạo này khái niệm về thời gian của tôi lộn xộn hết cả lên, mấy bữa nay tôi làm ca đêm riết.”

“Tệ thế à, đã đi khám khiếc gì chưa?”

“Chưa tới mức đó, nhưng tôi nghĩ với cái đà này vài hôm nữa chắc tôi nhập viện quá. Nói thật với cậu, giờ tôi chỉ muốn quẳng quách mọi thứ đi. Nhưng không lê lét đi làm thì chỉ có nước cạp đất mà ăn.”

“Haiz.....”

Momonga dựa đầu vào ghế, nghĩ tới bản thân mình, tâm trạng cũng dần dần trở nên u ám.

“Thật sự tôi chịu hết nổi rồi.”

Âm đạm, nặng trĩu, tràn đầy cảm giác về hiện thực, giọng nói của Herohero tựa như chú ngựa thoát dây cương, hối hả lao thẳng vào phía Momonga.

Anh ta than phiền về mọi khía cạnh cuộc sống của bản thân mình.

Về lũ cấp dưới xác láo, những đêm tăng ca để hoàn thành kế hoạch, những lời chỉ trích vì không kịp tiến độ, phải vật lộn với đồng công việc cả ngày lẫn đêm, do giờ giấc sinh hoạt lộn xộn làm cho đồng mỡ bụng lẫn số lượng thuốc mà anh uống hằng ngày tăng nhanh.

Dần dần, cuộc trò chuyện giữa hai người chuyển thành màn độc thoại của Herohero, khi giới hạn cảm xúc của anh ta bị phá vỡ, những bức tức ứa ra như dòng nước lũ.

Con người ta thường không muốn nhắc nhiều tới cuộc sống đời thực tại nơi hư ảo này, bởi sau một ngày vật lộn với mớ bòng bong của cuộc sống, họ thường không muốn nghĩ thêm về nó nữa, cho dù là từ chính mình.

Tuy vậy, hai người đang ngồi ở đây thì lại không nghĩ như vậy.

Bạn sẽ phải đáp ứng đủ hai yêu cầu nếu bạn muốn gia nhập Guild Ainz Ooal Gown.

Một, bạn phải là người đã “đóng góp cho sự phát triển của xã hội”. Hai, chủng tộc bạn chọn phải là dị hình.

Vì vậy, do bản chất của guild, những chủ đề mang tính phàn nàn về công việc là điều không thể tránh khỏi, và chúng ngầm được chấp nhận bởi các thành viên. Có thể nói những buổi trò chuyện như của hai người lúc này là chuyện thường ngày ở Ainz Ooal Gown.

Một lúc sau, Herohero ngại ngừng dừng lại, ngọ nguậy thứ-dường-như-là-cái-đầu của mình, cúi nó xuống, anh tỏ vẻ xin lỗi.

“Xin lỗi đã lôi anh ra làm nơi trú ẩn. Ngoài kia tôi không có ai để chia sẻ cả.”

“Không có gì đâu, dù gì tôi cũng là người đã kéo anh lên đây dù anh mệt thế này.” Momonga nhanh chóng trả lời.

So với lúc đầu, giọng Herohero nghe có vẻ có sức sống hơn nhiều.

“Không, tôi mới là người phải cảm ơn anh, Momonga-san. Tôi rất vui vì mình đã vào đây ngày hôm nay.”

“Mừng vì anh nghĩ vậy.”

“Nhưng tôi nghĩ đã đến lúc mình.....”

Thứ-dường-như-tay của Herohero giờ lên không trung như thể anh đang kiểm tra thứ gì đó trên màn mình điều khiển của mình.

“Ồ, đã trở thế này rồi à. Tôi rất tiếc, Mommonga-san.”

Momonga thở nhẹ, kìm nén cảm xúc trào lên trong lòng.

“Tôi không sao, chỉ là...thời gian trôi nhanh quá.”

“Tôi rất muốn ngồi với anh đến cuối giờ, nhưng thật lòng tôi mệt quá.”

“Tôi biết, anh nên đăng xuất và nghỉ ngơi đi.”

“Chân thành xin lỗi Momon – san, không, hội trưởng, sau khi tôi rời khỏi anh tính làm gì?”

“Chắc tôi sẽ đợi đến lúc server tắt. Có thể.... sẽ có thành viên khác lên.”

“Ừ.....thật lòng, tôi không nghĩ nơi này còn tồn tại.”

Vào giờ khắc này, Momonga bỗng nhiên cảm thấy hài lòng với khả năng thể hiện cảm xúc kém cỏi của thế giới này, nếu không, chỉ với một cái liếc mắt, ai cũng có thể nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của anh. Momonga ngậm chặt miệng, cố gắng đè nén cơn giận đang bùng cháy bên trong cơ thể.

Mấy năm gần đây, anh đã phải liều mạng để giữ cho cái guild này tồn tại, chỉ bởi trong nó lưu giữ bao kỷ niệm, mồ hôi và công sức mọi người đã bỏ ra. Vì vậy, giận dữ là cảm xúc hiển nhiên, khi mà chính người bạn đã từng chung tay góp sức xây dựng nơi này với mình lại thốt lên câu đó. Nhưng cái cảm xúc ấy bùng lên đột ngột, rồi cũng trôi đi đột ngột không kém khi anh nghe Herohero nói:

“Với tư cách là một thành viên của guild, tôi cảm ơn anh rất nhiều, vì đã duy trì nơi này, để chúng tôi có nơi quay về bất cứ lúc nào, thành thật cảm ơn anh.”

“...Nơi này đầy tràn mồ hôi và nước mắt của chúng ta. Trách nhiệm của một hội trưởng như tôi là bảo vệ và gìn giữ nó.”

“Nhờ có anh mà Yggdrasil đối với chúng tôi càng thêm thú vị, hi vọng là chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Yggdrasil II.”

“Tôi chưa nghe thông tin gì về phần II cả ...nhưng tôi hi vọng là có nó.”

“Ừ, hi vọng thế. Thôi tôi out đây, buồn ngủ quá rồi. Chúc anh vui vẻ.”

“...”

Trong thoáng chốc, Momonga dường như muốn thốt lên điều gì đó, nhưng anh từ bỏ, và nói:

“Rất vui vì được gặp lại anh, chúc anh mạnh khỏe.”

Một biểu tượng mặt cười hiện lên trên đầu của Herohero. Vì không có khả năng thay đổi nét mặt trong Yggdrasil, người chơi thường dùng các biểu tượng để thể hiện cảm xúc của mình. Momonga cũng điều chỉnh màn hình điều khiển của mình để hiện ra Emoticon tương tự.

Sau đó, âm thanh cuối cùng của Herohero vang vọng trong không gian này:

“Hẹn gặp lại ở một nơi khác.”

Herohero, người cuối cùng trong 3 thành viên guild xuất hiện hôm nay....biến mất.

Với sự ra về của người khách viếng, sự trống trải lại được trả về cho không gian này, trống vắng cả cảm xúc và kí ức.

Nhìn nơi Herohero vừa ngồi, Momonga thốt ra lời mà anh kìm nén từ trước:

“Tôi biết anh rất mệt, nhưng dù gì hôm nay cũng là ngày cuối cùng, ở lại với tôi đi.”

Tất nhiên, lời đề nghị của anh hoàn toàn không nhận được câu trả lời. Herohero đã quay trở về thế giới thật từ lâu.

“Hàààà.”

Momonga phát ra một tiếng thở dài từ tận đáy lòng.

Anh không tính thốt ra những lời đó trước mặt Herohero.

Thực tế của việc Herohero luôn uể oải trong suốt buổi nói chuyện là bằng chứng cho việc anh ấy đang rất mệt mỏi. Dù thế, Herohero vẫn cố vào Yggdrasil khi nhận được thư mời của anh. Anh nên biết ơn về điều đó. Đòi hỏi hơn nữa chỉ tổ làm cho cuộc gặp mặt cuối cùng này tan rã trong bầu không khí nặng nề hơn mà thôi.

Momonga nhìn về chỗ Herohero, sau đó lướt mắt qua 39 chiếc ghế, nơi những đồng đội của anh từng ngồi....

Một ngày nào đó chúng ta sẽ còn gặp lại.

Hẹn gặp lại.

Anh đã nghe những câu như thế này nhiều lần lắm rồi. Nhưng sự thật là ngày đó chẳng bao giờ đến.

Chẳng ai thềm quay lại Yggdrasil cả.

“Gặp lại ư.....ở đâu và khi nào cơ chứ...”

Vai Momonga run rẩy, và như giọt nước làm đầy tràn những nhức nhối đè nén bấy lâu trong anh:

“...Đừng đùa với tôi!”

Đập bàn tay lên bàn, anh gào lên giận dữ. Cú đập này được coi như là một đòn tấn công, hệ thống game ngay lập tức tính toán lực công kích của Momonga cũng như chỉ số phòng thủ của cái bàn, và một số 0 hiện ra ngay nơi Momonga vừa đập.

“Đây là Lăng Mộ Ngầm Vĩ Đại Nazarick, nơi mà chúng ta đã cất công dựng lên, sao mọi người lại có thể từ bỏ nó một cách dễ dàng như thế chứ.”

Thứ gì đó đã hoang tàn phía sau sự nổi giận kinh khủng của anh.

“Không, không phải thế. Họ không từ bỏ. Họ chỉ phải làm một quyết định khó khăn khi phải chọn giữa hiện thực và mộng tưởng thôi. Đúng vậy, chắc chắn là như vậy, họ không phản bội nơi này.”

Momonga lẩm bẩm tự thuyết phục bản thân. Sau đó anh đứng dậy, bước về phía bức tường, nơi đó treo một thanh quyền trượng.

Lấy hình tượng từ thanh quyền trượng Caduceus của thần Hi Lạp Herme, cây quyền trượng trên tường này được tạo thành từ bảy con rắn bện xoắn với nhau. Miệng mỗi con ngậm một viên kim cương trong suốt với màu sắc khác biệt, chúng tỏa ra một màu xanh trắng dịu dịu.

Quyền trượng này là 'Vũ khí Guild' - thứ mà mỗi guild chỉ được phép sở hữu một kiện - cũng là biểu tượng của Ainz Ooal Gown.

Trên lý thuyết, nó được sử dụng bởi người đứng đầu mỗi guild; nhưng thực tế nó được treo trên tường như một vật trang trí chỉ vì tầm quan trọng của mình.

Không những được coi là hiện vật tượng trưng cho mỗi guild, 'Vũ khí Guild' còn tượng trưng cho một lời tuyên bố giải tán guild nếu bị hủy diệt. Bởi vậy, nó được để ở một nơi cực kì an toàn và không có cơ hội thấy được ánh sáng mặt trời cũng như phô diễn sức mạnh của mình. Đó cũng là số phận chung của tất cả 'Vũ khí Guild'; cho dù là ở một guild mạnh mẽ như Ainz Ooal Gown thì cũng như vậy. Vì thế, dù thanh quyền trượng này dù được đặc chế dành riêng cho mình, Momonga cũng chưa từng có cơ hội được sử dụng nó.

Momonga vươn tay, ngập ngừng với về phía cây trượng. Ngay tại lúc này - vào thời khắc Yggdrasil sắp sửa bị dừng vận hành, anh vẫn cảm thấy rụt rè với những hành động mà anh cho là sẽ ảnh hưởng tới những kỷ niệm mà họ đã chung tay tạo nên.

Để có được kiện vũ khí này, cả guild đã có những ngày tháng phiêu lưu liên miên bất tận.

Lúc ấy, cả guild phân tổ thi nhau tìm kiếm nguyên liệu để tạo lên nó, đối với việc rèn tạo hình dáng như thế nào cũng đã phải tranh luận không ít, sau đó mới chậm rãi tổng hợp ý kiến mọi người, từng chút từng chút tạo lên thanh quyền trượng này.

Chúng là những khoảnh khắc huy hoàng của Ainz Ooal Gown - khoảng thời gian mà họ hùng mạnh nhất.

Trong khoảng thời gian này, mọi thành viên gần như tập trung toàn bộ sức lực vào việc chế tạo vũ khí của guild: người thì vẫn cố lột xác lên Yggdrasil sau một ngày làm việc vất vả, người thì cãi nhau với vợ vì không chăm lo cho gia đình, người thì cười bảo anh ta vừa xin nghỉ phép không nhận lương để tập trung vào Yggdrasil.

Có thời gian cả guild đăng nhập vô đây chỉ để chém gió, hào hứng tán dóc vớ vẩn cả ngày.

Có ngày họ dùng thời gian để mạo hiểm, càn quét Dungeon. Cũng có ngày cả guild bất ngờ lên kế hoạch tấn công, tập kích thành của Guild đối địch; hoặc tiêu diệt boss ẩn nguy hiểm, thu về hàng tá kho báu chưa từng được phát hiện; hoặc bắt một đồng quái vật đặt vào trong căn cứ của mình để đối phó với người chơi mạo hiểm xâm lấn.....

Nhưng giờ chả còn ai cả.

37 trong số 41 thành viên đã bỏ game, 3 người còn lại thì chỉ tham gia trên danh nghĩa. Ngoại trừ hôm nay, Momonga chẳng nhớ rõ lần cuối họ đăng nhập là khi nào nữa.

Momonga mở bảng điều khiển lên, truy cập vào bảng xếp hạng. Đã có lúc họ đứng thứ 9 trong tổng số 800 Guild của Yggdrasil, nhưng giờ vị trí đã tuột xuống hạng 29 - một vị trí không quá tệ, nếu so sánh với thứ hạng 48 tồi tệ nhất của họ.

Lý do guild này vẫn giữ được thứ hạng như vậy không phải bởi những cố gắng của Momonga, mà do những vật phẩm quý giá bị bỏ lại bởi những thành viên khác của guild - các báu vật của quá khứ.

Tuy bây giờ chỉ còn là cái xác chìm đắm trong bóng ma quá khứ, nhưng đã có lúc Ainz Ooal Gown tỏa sáng rực rỡ.

——Kết tinh của quá khứ huy hoàng đó

Vũ khí Guild: Quyền Trượng Ainz Ooal Gown.

Momonga không muốn làm hoen ố kiện vũ khí chứa đầy tình cảm của bọn họ với thứ không khí đầy lụn bại của nơi này, nhưng một cảm giác buồn bình đầu đó lại dâng lên trong anh.

Phiếu bầu của Momonga luôn có giá trị cao nhất so với tất cả các phiếu còn lại.

Nhưng dù là hội trưởng, nhiệm vụ của anh trong hội chỉ là làm vài thứ linh tinh lặt vặt như liên lạc giữa các thành viên.

Bởi vậy, tại thời khắc này, lần đầu tiên, ý nghĩ sử dụng quyền hạn của một hội trưởng xuất hiện trong Momonga.

“Trang bị đang mặc này thật tệ.”

Lắm bầm với chính mình, Momonga mở bảng điều khiển lên, trang bị cho nhân vật của mình những trang sức - vũ khí xứng với vị trí hội trưởng.

Vũ khí trong Yggdrasil được phân loại theo độ lớn chỉ số của chúng. Chỉ số càng lớn thì cấp bậc của chúng càng cao: bắt đầu là Lesser, sau đó là Minor, Medium, Major, Greater, Legacy, Relic và Legendary. Nhưng lúc này, Momonga lựa chọn trang bị cho mình những vũ khí cao cấp nhất - Divine.

Trên mười ngón tay xương xẩu của mình, Momonga đeo lên chín chiếc nhẫn - mỗi chiếc chứa đựng một năng lực khác nhau. Vòng cổ, bao tay, giày, áo choàng, vương miện - tất cả đều là cấp Divine. Từ góc độ tiền tài, mọi thứ trên người Momonga lúc này đều có giá trị kinh người.

Một dải áo choàng rực rỡ xòe xuống từ mảnh giáp vai, một vòng hào quang đỏ sẫm lan tỏa từ hai chân. Nhìn thì có vẻ hỗn loạn, tà ác; nhưng đây không phải là kỹ năng của Momonga. Anh chỉ đơn giản là mặc vào một chiếc áo choàng có chứa năng lực [Hào quang hỗn loạn]. Chạm vào nó hoàn toàn vô hại.

Nhiều biểu tượng xuất hiện trong tầm mắt của Momonga, cho thấy thuộc tính của anh đã tăng lên.

Gật đầu hài lòng với trang phục và trang bị của mình, Momonga vươn tay cầm lấy Quyền Trượng Ainz Ooal Gown.

Khoảnh khắc anh chạm vào cây trượng này, nó tỏa ra một vòng xoáy hào quang màu đỏ thẫm. Hào quang có đôi khi chuyển biến thành hình khuôn mặt đang gào thét trong đau đớn. Chân thật đến nỗi, anh dường như có thể nghe giọng chúng nó kêu gào.

“Tỉ mỉ đến phát bệnh.”

Kiến vũ khí hùng mạnh chưa từng được ai chạm qua sau khi chế tác, cuối cùng cũng về tay chủ nhân vốn có của mình.

Một lần nữa đánh giá những điểm cộng đáng kể trên toàn bộ thuộc tính của mình, Momonga vừa cảm thấy vui sướng vừa cảm thấy cô đơn.

“Chúng ta đi chứ, biểu tượng của guild? Không, không phải như thế——phải là “đi thôi, biểu tượng của guild”.

Phần 2:

Momonga rời khỏi phòng Bàn Tròn.

Bất kì thành viên nào sở hữu nhẫn Guild sẽ tự động xuất hiện tại đây mỗi khi đăng nhập vào game, trừ một số trường hợp đặc biệt. Nếu có thành viên trở về, họ sẽ xuất hiện tại nơi này. Nhưng Momonga cũng biết là sẽ không còn ai xuất hiện. Tại nơi này, Lăng Mộ Ngầm Vĩ Đại Nazarick, cho đến thời khắc cuối cùng, chỉ còn lại một người - Momonga.

Kiểm chế những cảm xúc hỗn loạn của bản thân, Momonga âm thầm bước vào một căn phòng rộng lớn. Một thế giới huy hoàng và rực rỡ, gọi nhớ tới một lâu đài khổng lồ được phủ bằng đá cẩm thạch. Ánh sáng ấm áp từ chiếc đèn chùm trên cao

soi sáng khắp đại sảnh. Sàn nhà trơn bóng phản chiếu ánh đèn làm cho người ta có cảm giác đang chiêm ngưỡng một bức tranh các ngôi sao lấp lánh. Nếu các cánh cửa dọc theo hành lang được mở ra, nội thất sang trọng bên trong phòng sẽ thu hút con mắt của nhiều người.

Nếu bất kì người chơi nào đã nghe tên Nazarick đến đây, họ chắc chắn sẽ choáng váng, bởi một thắng cảnh đẹp như vậy lại tồn tại ở một nơi nổi tiếng bởi sự u ám và xấu xa.

Lăng Mộ Ngâm Vĩ Đại Nazarick đã từng chịu một cuộc tấn công lớn nhất trong lịch sử. Một liên minh giữa 8 Guild lớn, nhiều Guild nhỏ hơn, người chơi và lính đánh thuê NPC, tổng cộng số lượng lên đến 1500 người, đã cố gắng tấn công và phá hủy nơi này. Tuy nhiên, cuộc tấn công đã thất bại, và sự kiện đó đã biến nơi đây thành một huyền thoại.

Ban đầu Lăng Mộ Ngâm Vĩ Đại Nazarick có 6 tầng, nhưng khi Ainz Ooal Gown chiếm giữ nơi này, họ đã tiến hành một cuộc cải tạo cực lớn. Hiện tại nơi này bao gồm 10 tầng.

Tầng 1~3 —— Phần mộ

Tầng 4 —— Hồ ngâm

Tầng 5 —— Băng Hà

Tầng 6 —— Rừng Già

Tầng 7 —— Dung Nham

Tầng 8 —— Hoang Mạc

Tầng 9 —— Royal Suite

Tầng 10 —— Throne Hall

Hai tầng cuối cùng là căn cứ chính của Ainz Ooal Gown, một trong 10 Guild lớn nhất của Yggdrasil.

Bước chân của Momonga vang lên trong hành lang Royal Suite, cùng với tiếng thanh quyền trượng chạm xuống sàn nhà. Sau một vài khúc quanh, Momonga nhìn thấy một cô gái đang đi về phía anh. Cô có một mái tóc vàng gợi cảm, xõa xuống vai và một khuôn mặt sắc sảo. Trên người cô là bộ trang phục nữ hầu với một chiếc tạp dề lớn phủ lên trên một chiếc váy dài. Cô gái cao khoảng 1m70, thân hình mảnh mai, bộ ngực đồ sộ như muốn xỏ tung ra khỏi áo. Tất cả làm cho người ta có cảm giác dịu dàng tào nhả.

Khi khoảng cách giữa hai người dần thu hẹp, cô hầu gái bước sang một bên và cúi đầu chào thật sâu. Momonga nhấc tay lên, coi như một lời đáp lại. Biểu cảm của cô gái không chút thay đổi, khuôn mặt vẫn như vậy, không có một nụ cười. Tại thế giới Yggdrasil này, chuyện thay đổi nét mặt là không thể. Tuy nhiên, việc không thể thay đổi nét mặt của người chơi và của cô hầu gái này là hoàn toàn khác nhau. Cô hầu gái này là một Non Player Character (NPC). Họ là những trí tuệ nhân tạo, hành động theo những gì được lập trình, kể cả hành động cúi chào vừa rồi. Việc đáp lại của Momonga là không hề có ý nghĩa, tuy nhiên anh có lý do cho hành động vừa rồi.

Tất cả hầu gái làm việc tại Lăng Mộ Ngầm Vĩ Đại Nazarick được tạo ra dựa trên bản phác họa của một thành viên trong Guild, anh ta là một họa sĩ manga và hiện tại đang vẽ cho một tạp chí manga hàng tháng. Momonga nhìn chăm chú vào cô hầu gái, không phải nhìn vào khuôn mặt mà là vào trang phục hiện tại của cô ấy. Thiết kế tinh xảo làm người ta phải kinh ngạc tán tưng, đặc biệt là những đường thêu tinh mỹ trên chiếc tạp dề. Với mức độ chi tiết vượt xa các trang phục bình thường, thiết kế này là minh chứng rõ ràng nhất cho câu nói “Vũ khí của một hầu gái chính là trang phục.”

Momonga cảm thấy hoài niệm khi nhớ tới thành viên phụ trách thiết kế ngoại hình những cô hầu gái, người vẫn luôn kêu ca khi phải nhận cái nhiệm vụ này.

“Phải rồi, kể từ đó, cậu luôn luôn nói những điều đại loại như “Trang phục của hầu gái chính là công lý”.”

À mà nhân vật chính trong manga mà cậu ta vẽ hiện nay hình như là một cô hầu gái thì phải. “Không biết bây giờ cậu có còn làm cho trợ lý của hắc khố thét lên vì những chi tiết cầu kì đó nữa hay không, Whitebrim-san?”

Còn về phần trí tuệ nhân tạo là do Herohero-san và năm tên lập trình viên khác cùng nhau thiết kế.

Nói cách khác, những cô hầu gái cũng là công sức của tất cả mọi người trong Guild, giống như thanh quyền trượng của Ainz Ooal Gown vậy, đó là một phần của quá khứ.

Trong lúc Momonga suy nghĩ về việc này, cô hầu gái nghiêng người như muốn hỏi rằng có chuyện gì xảy ra. Giống như hành động cúi chào, chỉ cần có ai đó ở gần cô một thời gian nhất định, cô sẽ tự động bày ra cái tư thế này. Momonga cảm thấy ngạc nhiên và bội phục trước sự lập trình tỉ mỉ đến từng chi tiết này của Herohero-san. Hắc khố ta còn lập trình thêm các hành động khác, mặc dù anh muốn nhìn thấy tất cả các tư thế của cô ấy nhưng hiện tại, thời gian đã không còn nhiều nữa.

Momonga nhìn vào cái đồng hồ 3 chiều nơi cổ tay trái. Quả thật thời gian không còn nhiều nữa.

“Cảm ơn vì đã làm việc chăm chỉ.”

Momonga nói những lời này khi đi ngang qua cô hầu gái. Tất nhiên là đôi phương không thể trả lời. Nhưng bởi vì đây là ngày cuối cùng, anh cho rằng cần phải làm như vậy.

Momonga tiếp tục đi tới.

Chẳng bao lâu, một cầu thang khổng lồ với một tấm thảm đỏ sang trọng ngay chính giữa hiện ra trước mặt anh. Momonga chậm rãi bước xuống cầu thang, đi vào tầng 10 - tầng sâu nhất tại Lăng Mộ Ngâm Vĩ Đại Nazarick.

Anh đi tới một đại sảnh rộng lớn, và bên trong đó có một vài bóng người đang xếp hàng, dường như họ đang chờ đợi một điều gì đó. Người đầu tiên gây chú ý cho anh là một ông già trong trang phục quân gia truyền thống. Mái tóc cùng chòm râu của ông ta là một màu trắng bạc. Tuy nhiên tư thế của ông thẳng như một mũi tên và mạnh mẽ như một thanh kiếm làm bằng thép. Khuôn mặt nhiều nếp nhăn tạo cảm giác hiền hậu, nhưng đôi mắt sắc bén lại khiến người ta liên tưởng đến một con chim ưng đang săn mồi.

Sau lưng quân gia là 6 cô hầu gái, tuy nhiên, trang phục của họ khác hoàn toàn so với những hầu gái trước đó. Tay và chân của họ được bao phủ bởi giáp tay và giáp chân được trang trí bằng vàng, bạc và kim loại đen. Áo giáp được bao phủ bởi trang phục Maid truyền thống, và thay vì đội những chiếc nón bảo hiểm bằng sắt, họ đội những chiếc mũ đồng phục màu trắng.

Trên tay mỗi người là mỗi loại vũ khí không giống nhau, tạo nên một đội quân hầu gái. Kiểu tóc của họ cũng muôn màu muôn vẻ, nào là tóc đuôi ngựa, tóc bím, xoắn kiểu Pháp .v.v. Nhưng điểm chung của những nàng hầu này là họ đều rất xinh đẹp.

Đồng thời, những cô nàng này cũng được chia thành nhiều loại khác nhau, có nhí nhảnh, có khỏe mạnh, cá tính...

Mặc dù nhà thiết kế đã thiết kế những NPC này thành muôn hình muôn vẻ, nhưng nhiệm vụ chính của họ chính là bảo vệ nơi này khỏi sự tấn công của kẻ thù.

Trong Yggdrasil, khi một Guild sở hữu một căn cứ tương đương với 1 tòa thành hoặc lớn hơn thì hệ thống sẽ mở ra một số quyền lợi đặc biệt. Một trong số đó là các NPC bảo vệ. Các quái vật Undead tại Lăng Mộ Ngâm Vĩ Đại Nazarick thuộc vào loại này. Những NPC này chỉ có cấp độ cao nhất là 30 và sẽ tự động hồi

sinh sau khi bị tiêu diệt trong một thời gian ngắn. Tuy nhiên, những NPC này được lập trình với trí thông minh khá thấp, do đó, đối với những kẻ xâm lăng thì chúng gần như là vô dụng.

Ngoài ra, lợi ích đặc biệt nhất là có thể tạo ra một NPC nguyên bản. Nếu căn cứ có đẳng cấp cao hơn một tòa thành, họ có thể tự tạo ra NPC nguyên bản với tổng level lên đến 700. Có nghĩa là với mức level cao nhất hiện nay là 100 thì Guild có thể chế tạo tối đa 5 NPC level 100 và 4 NPC level 50. Khi sáng tạo một NPC nguyên bản, ngoài diện mạo và trí tuệ nhân tạo ở mức cao, những NPC này còn có thể thay đổi trang bị và vũ khí của họ. Điều này cho phép Guild có thể tạo ra các NPC cực mạnh và để cho chúng bảo vệ tại các vị trí quan trọng trong căn cứ.

Những NPC được tạo ra không nhất thiết thuộc loại hình chiến đấu. Một trong những Guild lớn, Great Cat Kingdom, đã tạo NPC của họ là những con mèo và động vật họ nhà mèo. Có thể nói, nhà phát hành đã trao cho Guild quyền xây dựng hình ảnh bên ngoài cũng như không khí bên trong Guild.

“Hmm.”

Momonga đưa tay vuốt cằm trong khi mắt vẫn chăm chú quan sát người quản gia và nhóm hầu gái đang cúi đầu trước mặt mình. Bởi vì anh thường hay sử dụng ma thuật dịch chuyển giữa các tầng với nhau, việc tới nơi này là không thường xuyên lắm. Do đó khuôn mặt ông quản gia khiến anh có chút hoài niệm.

Momonga mở ra giao diện điều khiển, mở một trang mà chỉ các thành viên trong Guild mới có thể truy cập và kích hoạt một cái tùy chọn trong đó. Ngay lập tức, tên của các NPC trong đại sảnh hiện ra phía trên đầu của họ.

“À, thì ra đây là tên của ông ấy”.

Momonga nở nụ cười. Trong thoáng chốc, anh nhớ lại chuyện tranh cãi với người bạn của mình trong việc đặt tên cho NPC này. Sebastian, quản gia của toàn bộ nơi này.

Sáu người hầu phía sau Sebastian đều nhận sự chỉ huy trực tiếp từ ông. Những cô hầu này chính là loại chiến đấu. Nhóm hầu gái này thuộc một đội được gọi là “The Pleiades”. Ngoài ra, Sebastian còn chỉ huy những cô hầu gái cũng như đội ngũ quản gia khác bên trong căn cứ. Trên bảng giới thiệu còn nhiều điều nữa, nhưng Momonga không có tâm trạng để tìm hiểu thêm. Còn quá ít thời gian trước khi máy chủ ngừng hoạt động, và anh muốn dành khoảng thời gian đó để đi tới ngai vàng của mình.

Tại Guild Ainz Ooal Gown này, tất cả NPC (bao gồm cả đội ngũ hầu gái) đều có được thiết kế khá chi tiết, bởi lẽ trong Guild tồn tại một đội ngũ tương đối các

họa sĩ, nhà thiết kế đồ họa, và lập trình viên. Phần lớn trong số họ đều có một sự coi trọng nhất định về ngoại hình nhân vật, đồng thời trò chơi lại có xu hướng khuyến khích tự thiết kế, do đó họ có thể thoải mái thể hiện các ý tưởng trong đầu mình.

Theo thiết kế thì Sebastian và những hầu gái này là phòng tuyến cuối cùng chống lại những kẻ xâm lược. Tuy nhiên, khi những kẻ thù có thể tấn công vào tận nơi này thì bọn họ căn bản không phải là đối thủ của những người chơi đó, do đó tác dụng duy nhất của những NPC này đơn giản là kéo dài thời gian. Nhưng cho đến tận bây giờ, chưa có bất kì một kẻ thù nào có thể xâm nhập vào tận nơi này cho nên họ chưa bao giờ có cơ hội để làm nhiệm vụ của mình, và vẫn đang chờ đợi tại nơi này.

Momonga nắm chặt quyền trượng trong tay. Anh cảm thấy thương cảm cho những NPC này. Đó là một suy nghĩ vô nghĩa, đơn giản bởi vì những NPC này không hề tồn tại thứ gì gọi là tình cảm, nếu có thì cũng chỉ là họ được thiết kế trí tuệ cao hơn mà thôi.

Tuy vậy ...

“Với tư cách là hội trưởng Guild, đã đến lúc sắp xếp lại những NPC này rồi”.

Hơi ngưng ngừng với lời tuyên bố vừa rồi, Momonga tiếp tục ra lệnh

“Đi theo ta.”

Sebastian và những cô hầu gái cung kính nhận mệnh lệnh. Mệnh lệnh vừa rồi của Momonga đã làm thay đổi mục đích ban đầu của những thành viên trong Guild. Ainz Ooal Gown là một Guild tôn trọng quyết định của số đông, điều này tránh việc một người làm lộn xộn những thứ thành viên khác tạo ra.

Nhưng ngày hôm nay, mọi thứ sẽ kết thúc, Momonga tin rằng mọi người sẽ tha thứ cho anh. Momonga vừa nghĩ về chuyện này, vừa đi tới, theo sau anh là những tiếng bước chân vang đều đều trong hành lang.

Họ đi tới một căn phòng với chiếc mái vòm cực lớn. Một viên kim cương bốn màu được khảm nạm vào trần nhà đang tỏa ánh sáng khắp căn phòng. Dọc theo 2 bên tường là những cái hốc tường, bên trong mỗi hốc đặt một bức tượng quý, tổng cộng là có 67 bức tượng.

Căn phòng này có tên là “Chìa khóa nhỏ của Solomon”, được lấy từ tên của một cuốn sách ma thuật khá nổi tiếng. Những bức tượng được tạo hình dựa trên những ghi chép về 72 trụ ác ma của Solomon, và được chế tác từ những kim loại cực kì quý hiếm. Theo kế hoạch ban đầu là 72 bức tượng nhưng trong căn phòng chỉ có 67 bức, căn bản vì người chế tạo cảm thấy mệt mỏi sau khi chế tạo xong những bức tượng trước đó.

(Chú thích: Chìa khóa nhỏ của Solomon tên tiếng anh là Lesser Key of Solomon. Đây là một bộ sách về ma thuật khuyết danh ở thế kỉ XVII và là một trong những bộ sách phổ biến nhất trong lĩnh vực này)

Viên kim cương 4 màu trên trần nhà trên thực tế có thể coi nó là một loại quái vật. Nếu kẻ thù xông vào nơi này, viên kim cương ngay lập tức sẽ triệu hồi về tinh linh cấp cao của 4 nguyên tố cơ bản là Đất, Nước, Không khí, Lửa và khởi động một ma thuật sát thương diện rộng cực mạnh. Uy lực bộc phát có thể dễ dàng đánh bại 12 người chơi level 100. Chính vì vậy, căn phòng này trở thành hàng phòng ngự cuối cùng cho Lăng Mộ Ngầm Vĩ Đại Nazarick.

Momonga với những người hầu đi ngang qua Lemegeton, bước tới một cánh cửa hùng vĩ. Cánh cửa cao hơn 5m, điêu khắc tỉ mỉ một nữ thần phía bên trái và một con quỷ phía bên phải. 2 bức điêu khắc sống động đến mức làm cho người ta có cảm tưởng rằng chúng chuẩn bị lao ra khỏi cửa và tấn công bất cứ ai trước mặt.

“Nếu bất cứ ai có thể tấn công vào nơi này, tại sao lại không chào đón họ như những người anh hùng. Mặc dù chúng ta mang rất nhiều tiếng xấu sau lưng nhưng với tư cách là chủ nhà thì nên quang minh chính đại nghênh đón họ.”

Một ý kiến tuyệt vời, đương nhiên, nó được số đông ủng hộ, và người đề nghị là

“Urbet-san.....”

Trong số tất cả các thành viên guild, Urbet Alain Odle là một người được gắn với biệt danh “ác quỷ”.

“Vâng, anh ấy bị Chuunibiyou, nói tóm lại .....”

Momonga nhìn xung quanh đại sảnh

“.....Những bức tượng sẽ không tấn công tôi, phải không?”

Giọng Momonga vang lên đầy lo lắng. Điều này là hoàn toàn có cơ sở. Cho dù là Momonga cũng không cách nào kiểm soát được mọi hoạt động trong mê cung này. Có thể một số thành viên nghịch ngợm sẽ để lại một món quà gì đó trước khi chia tay game, mà người thiết kế cánh cửa này chính là một trong số đó. Bởi vì cậu ta từng để lại một con Golem có sức chiến đấu cực mạnh, nhưng khốn nỗi lúc khởi động mới phát hiện ra là phần trí tuệ nhân tạo của nó bị lỗi, và nó nổi điên tấn công xung quanh, tạo ra một khung cảnh cực kì hỗn loạn. Cho đến tận bây giờ, Momonga vẫn hoài nghi rằng cái lỗi kia hoàn toàn là do cậu ta cố ý làm ra.

“Luci★Fer-san, nếu chúng nó vào hôm nay phát động tấn công, anh sẽ nhận được toàn bộ cơn giận dữ của tôi.”

Momonga lo lắng đưa tay đẩy cánh cửa. Nhưng hành động cẩn thận này hoàn toàn không cần thiết, cánh cửa vẫn hoạt động bình thường, nó chậm chậm mở ra.

Bầu không khí đột nhiên thay đổi

Sự yên tĩnh và trang nghiêm trong đại sảnh không thể so sánh được với quang cảnh trước mắt. Sự uy nghiêm dường như cô đặc lại, tưởng chừng có thể vươn tay ra và chạm vào nó.

Một căn phòng rộng lớn, nó rộng đến nỗi có thể chứa hàng trăm người cùng với trang bị của họ mà không cảm thấy chật chội chút nào. Trần nhà cao và rộng tới mức bạn phải ngước cổ lên nhìn một lúc lâu mới có thể quan sát hết tất thấy những gì được trang trí trên đó. Những bức tường được sơn màu trắng, điểm xuyết thêm một vài điểm màu vàng kim trông khá bắt mắt.

Trên trần nhà, hàng chùm đèn sang trọng được chế tác từ những viên đá quý bảy màu, đang phát ra ánh sáng như mộng ảo chiếu rọi toàn bộ căn phòng. Các bức tường treo rất nhiều biểu ngữ khổng lồ được thiết kế với những hình dáng khác nhau.

Một cầu thang nhỏ dẫn tới nơi sâu nhất của căn phòng được nạm hoàn toàn bằng vàng và bạc, mà ở trên cùng là một chiếc ngai vĩ đại được tạo ra từ một viên thủy tinh nguyên bản cực lớn, trên bức tường phía sau chiếc ngai là một lá cờ lớn thêu biểu tượng của guild.

Nơi này chính là chỗ sâu nhất của Lăng Mộ Ngầm Vĩ Đại Nazarick, cũng là chỗ quan trọng nhất của guild Ainz Ooal Gown, Tầng 10 – Throne Room.

“Ohhh...”

Ngay cả Momonga cũng bị choáng ngợp bởi sự xa hoa và lộng lẫy của căn phòng. Thiết kế này có thể nói tuyệt đối xếp hạng cao nhất trong Yggdrasil.

Căn phòng này là nơi hoàn hảo để đối diện với những giây phút cuối cùng.

Momonga bước tới, anh cảm nhận được những bước chân của mình hoàn toàn chìm vào trong sự rộng lớn của căn phòng. Ánh mắt anh nhìn về phía nữ NPC đang đứng cạnh ngai vàng.

Một nữ thần trong bộ lễ phục màu trắng với khuôn mặt cực kì xinh đẹp và mái tóc đen dài buông xuống ngang lưng. Mặc dù cô có đôi mắt màu vàng, sắc sảo, nhưng nó không chỉ tôn lên sự xinh đẹp mà còn làm tăng thêm vẻ quyến rũ của cô. Một cặp sừng cong nhô ra phía trên đầu, và sau lưng thấp thoáng một đôi cánh màu đen. Cô nở một nụ cười nhẹ nhàng nhưng nụ cười ấy làm cho người ta có cảm tưởng như cô đang mang một chiếc mặt nạ che dấu nội tâm của chính bản thân.

Một chiếc vòng cổ màu vàng giống như mạng nhện bao phủ phần vai và ngực. Trên tay cô là một thanh trượng kì quái. Nó chỉ dài khoảng 45cm, và phần đầu của cây trượng có một viên ngọc màu đen. Điều đặc biệt là viên ngọc không được khảm vào cây trượng mà nhẹ nhàng trôi nổi ở phía trên.

Tên của cô ấy, có lẽ Momonga sẽ không bao giờ quên.

Albedo, Tổng quản các thủ vệ tại Lăng Mộ Ngầm Vĩ Đại Nazarick. Nói một cách đơn giản, cô là người quản lí tất cả các thủ vệ tại nơi này. Điều này có nghĩa là cấp bậc của cô hoàn toàn xếp trên tất cả những NPC khác, và điều đó cho phép cô có mặt tại căn phòng này.

Momonga nhìn về phía Albedo, ánh mắt anh có chút kì quái:

“Mình nhớ trước đây cô ấy chỉ có một WI thôi mà, tại sao bây giờ lại có tận 2 cái nhỉ??”

Chỉ có 200 WI hiện đang tồn tại trong thế giới Yggdrasil. Mỗi WI đều mang những tính năng độc đáo và cực kì mạnh mẽ. Sức mạnh của chúng thậm chí có thể phá vỡ tính cân bằng của trò chơi. Đương nhiên là điều này chỉ giới hạn trong một vài WI mà thôi.

Chính vì vậy, bất kì một ai có thể sở hữu một WI thì danh tiếng của người đó sẽ tăng lên một cách đáng kể.

Ainz Ooal Gown là Guild sở hữu số lượng WI lớn nhất Yggdrasil, số lượng WI trong tay họ hiện nay là 11 cái, hơn xa so với những Guild khác. Bởi vì Guild đứng thứ 2 chỉ sở hữu 3 vật phẩm.

Với sự đồng ý của tất cả các thành viên trong Guild, Momonga được sở hữu WI mạnh nhất, số còn lại nằm rải rác bên trong Nazarik, phần lớn trong số đó được cất giữ tại nơi sâu nhất của Bảo Vật Điện, và được canh giữ bởi các Avata.

Lời giải thích duy nhất cho việc Albedo nắm giữ 2 WI đó là, cô được những thành viên đã tạo ra cô trao cho quyền sử dụng chúng dưới tình huống mà Momonga không hề hay biết.

Ainz Ooal Gown là guild đề cao nguyên tắc số đông. Nó cấm việc một người tùy ý di chuyển chỗ báu vật mà mọi người đã tập trung lại.

Momonga cảm thấy khó chịu. Một ý nghĩ đưa chúng trở về vị trí cũ hiện ra trong đầu anh.

Tuy vậy, hôm nay là ngày cuối cùng, vì tôn trọng quyết định của những người bạn, anh quyết định bỏ qua vấn đề này.

“Đến đây là được rồi.”

Sau khi đi đến bậc thang phía trước ngai vàng, Momonga ra lệnh cho Sebastian và The Pleiades dừng bước.

Còn anh tiếp tục di chuyển về phía ngai vàng. Đi được vài bước, anh nhận ra rằng tiếng bước chân vẫn còn vang lên phía sau lưng mình. Momonga nở nụ cười khô, tất nhiên chẳng có nụ cười nào hiện trên cái đầu lâu khô khốc của anh.

Dĩ nhiên, NPC không thể hiểu được bất cứ thứ gì khác ngoài những gì được lập trình sẵn trong đầu của họ, do đó, bạn cần phải có một câu lệnh chuẩn xác nếu muốn ra lệnh cho những NPC này. Momonga đã quên đi chuyện này, thực sự thì anh đã không ra lệnh cho NPC trong một thời gian dài.

Kể từ lúc những thành viên lần lượt rời bỏ Guild, Momonga đã hoạt động một mình, đồng thời tập trung toàn bộ tài sản để duy trì sự hoạt động của Guild. Anh không hề kết bạn với bất cứ người chơi nào khác nữa, và gần như là tách mình khỏi xã hội trong game. Anh cũng tránh xa các khu vực nguy hiểm mà các thành viên trong Guild thường hay lui tới trước kia.

Ngày này qua ngày khác, anh cố gắng hết sức kiếm tiền cho vào kho bạc của Guild. Vì vậy mà anh hầu như chẳng có liên hệ gì với NPC trong Guild cả.

“Chờ lệnh.”

Tiếng bước chân ngừng lại. Momonga không để ý tới phía sau nữa, anh chậm rãi bước từng bước về phía ngai vàng. Nhìn chăm chú vào cô gái bên cạnh mình-Albedo. Trước kia anh rất ít khi tới căn phòng này, vì vậy mà anh hầu như không có ấn tượng gì về cô nàng này cả.

“Đến cùng thì mấy người thiết kế cô nàng thành cái gì đây??”

Ấn tượng duy nhất của Momonga về Albedo chỉ là cô chính là Tổng quản của các Thủ vệ, đồng thời là NPC mạnh nhất trong Nazarik.

Bị sự tò mò thôi thúc, Momonga mở giao diện điều khiển của mình và mở ra thiết kế chi tiết của Albedo. Ngay lập tức anh cảm thấy hối hận về quyết định vừa rồi của mình.

Một mảng dày đặc các văn bản xuất hiện trước mặt, chiều dài của nó tương đương với một bộ sử thi, mà còn là loại sử thi khủng bố nhất. Momonga tin rằng nếu đọc cái thứ này thì nó sẽ đốt hết mớ thời gian ít ỏi còn lại trong game của mình.

Anh thật sự muốn tát vào mặt mình vài cái, đơn giản vì anh đã quên rằng thành viên thiết kế ra Albedo là một người cực kì tỉ mỉ. Không còn cách nào khác, đã mở ra thì chỉ có thể đọc mà thôi.

Lướt qua các nội dung dài dòng văn tự, anh nhanh chóng tìm thấy phần mà mình mong muốn, thiết kế nhân vật.

[Cô ấy rất đam mê.]

Dòng suy nghĩ của anh bất chợt ngừng lại.

“.....Ờ? Gì thế này...”

Momonga giật mình, anh đọc đi đọc lại mấy lần, vẫn là những từ ấy. Sau nhiều lần cân nhắc, anh thầm nghĩ.

“Đam mê..... tức là cô ấy là người cuồng đam mê sao.”

41 thành viên Guild, mỗi người đều phụ trách thiết kế một NPC. Cũng có thể là một ai đó chọn thiết kế như vậy cho NPC của mình? Cũng có thể là nó mang một ý nghĩa khác, ẩn đâu đó bên trong bài viết dài ngoằng kia. Trong số những thành viên thì chỉ có một người có khả năng sử dụng ý nghĩ kì quái ấy cho nhân vật của mình, thành viên thiết kế ra Albedo - Tabula Smaragdina.

“Chẳng lẽ anh ta là một kẻ cuồng sự đối lập tính cách? Nhưng cho dù vậy...”

Cho dù là như vậy thì cũng hơi quá rồi?

Mỗi một NPC được tạo ra bởi các thành viên là một phần di sản của Guild. Momonga không khỏi cảm thấy chán nản với thiết kế Albedo. Một nhân vật đứng đầu lại có cái thiết kế này, thật sự là vô phương cứu chữa.

“Hừm...”

Sau một hồi cân nhắc kĩ, Momonga quyết định

“Cần phải sửa lại cho cô ấy.”

Hiện tại biểu tượng Guild đã thuộc về anh, có nghĩa là anh đã trở thành chủ Guild đúng nghĩa, và có thể sử dụng một vài đặc quyền mà chỉ chủ guild mới có. Trong thoáng chốc anh cảm thấy hơi do dự nhưng ngay lập tức anh tự thuyết phục bản thân bằng một lí do logic của chính mình.

“Cần phải sửa chữa lại những sai lầm của các thành viên trong guild”.

Momonga giờ thanh quyền trọng lên cao. Nếu là bình thường thì anh phải dùng những công cụ chỉnh sửa để có thể thay đổi một thiết lập nào đó, nhưng hiện tại, anh trực tiếp sử dụng quyền lực chủ Guild của mình trực tiếp truy cập vào hệ thống. Một vài thao tác đơn giản, dòng chữ đó bị xóa khỏi bảng thiết kế Albedo.

“Maa, đại khái là như vậy đi.”

Momonga nhìn vào chỗ trống trong bảng thiết kế, anh đang suy nghĩ.

Có lẽ nên viết cái gì vào trong đó...

“Điều đó thật ngu ngốc.”

Trong lòng anh đang không ngừng cười nhạo cái ý tưởng đó, nhưng đôi bàn tay lại không tự chủ mà gõ lên bàn phím.

[Cô ấy rất yêu Momonga.]

“Thật ngại ngùng làm sao.”

Momonga lấy tay che mặt, anh vô cùng xấu hổ về hành động vừa rồi. Nó giống như anh đang lập trình cho mình một cô bạn gái lí tưởng dựa trên một câu chuyện tình yêu hoàn hảo. Mặc dù cảm thấy ngại ngùng nhưng Momonga quyết định sẽ không sửa lại điều đó. Trò chơi sẽ kết thúc vào hôm nay, và những cảm xúc lúc này cũng sẽ sớm bị xóa nhòa. Hơn nữa nếu để lại một đoạn trống như vậy thì có chút hơi đáng tiếc.

Ngồi trên ngai vàng, mang theo chút xấu hổ và hài lòng, Momonga quét mắt nhìn xung quanh. Anh phát hiện Sebastian và những cô hầu trước mắt vẫn đang đứng im tại đó. Không phải là im lặng, mà là hoàn toàn bất động, điều đó tạo cho Momonga một cảm giác trống rỗng. Bất giác anh nhớ đến một mệnh lệnh mà trước nay anh chưa bao giờ dùng tới.

“Quỳ xuống.”

Albedo, Sebastian và nhóm Pleiades cùng nhau quỳ xuống.

Mọi thứ diễn ra một cách hoàn hảo.

Momonga nhìn vào chiếc đồng hồ 3D bên tay trái, xác nhận thời gian.

23h 55p 48'.

Những khoảnh khắc cuối cùng.

Có lẽ ở bên ngoài, các GM đã bắt đầu thông báo và bắn pháo hoa. Nhưng nơi này hoàn toàn biệt lập với bên ngoài, Momonga không cách nào biết được chuyện gì đang diễn ra ngoài kia. Chậm rãi tựa lưng vào ngai vàng, Momonga ngẩng đầu nhìn lên trần nhà. Huyền thoại của nơi này được tạo ra khi đánh tan cuộc viễn chinh vĩ đại nhất trong lịch sử. Momonga đoán rằng sẽ có ai đó cố gắng xâm nhập vào nơi này lần cuối cùng.

Anh chờ đợi, đơn giản chờ đợi một thử thách cuối cùng với tư cách là chủ Guild mà thôi.

Mặc dù anh đã gửi email cho các bạn cũ của mình nhưng vẫn chẳng có ai xuất hiện.

Anh chờ đợi, chờ đợi để chào đón những người bạn cũ lần cuối cùng trên cương vị hội trưởng Guild.

“Tất cả chỉ còn lại quá khứ.”

Momonga trầm nghĩ.

Hiện tại Guild chỉ còn là tàn tích, nhưng nó cũng đã có một quãng thời gian đầy huy hoàng. Đôi mắt anh nhìn về phía những biểu tượng khổng lồ treo trên trần nhà. Tổng cộng có 41 biểu tượng, mỗi biểu tượng đại diện cho một thành viên trong Guild. Momonga vươn ngón tay xương xẩu chỉ vào một biểu tượng trong số đó.

“Mình.”

Sau đó, ngón tay lại chỉ về phía biểu tượng ngay bên cạnh. Đó là biểu tượng của nhân vật số 1 của Ainz Ooal Gown, không, phải nói là người mạnh nhất Yggdrasil, người sáng lập Guild đồng thời cũng là người đã gắn kết mọi người lại với nhau.

“Touch Me.”

Tiếp đến, anh chỉ vào biểu tượng thuộc về một vị giáo sư trong thế giới thực, người lớn tuổi nhất Guild.

“Shi-juuten Suzaku.”

Ngón tay di động càng lúc càng nhanh và dừng lại trước biểu tượng của một trong 3 thành viên nữ của guild

“Azuki Mochi.”

Momonga liên tục đọc ra những biểu tượng gắn với các nhân vật.

“Herohero, Pelucino, Simmering teapot, Tabula Smaragdina, Takemikazuchi, Variable Talisman, Genjirou—”

40 cái tên, cũng không mất quá nhiều thời gian.

Tên của những người bạn vẫn khắc sâu vào trí óc của anh.

Momonga có chút mệt mỏi dựa lưng vào chiếc ngai.

“Thật sự là rất vui.”

Trong bảng thông kê các chi phí hàng tháng, Momonga đã bỏ ra 1/3 số lương của anh để thanh toán hàng hóa bằng tiền mặt. Đó không phải bởi vì tiền lương của anh rất cao mà là do anh không có nhiều các hứng thú khác, vì thế phần lớn số tiền được đầu tư vào Yggdrasil.

Trong các trò chơi đều có một phần gọi là rút thăm trúng thưởng, và phải trả tiền để có cơ hội tham gia. Momonga tiêu phần lớn tiền của mình cho điều này. Nó đã giúp anh có được rất nhiều vật phẩm hiếm. Tuy nhiên, sau khi nghe được thông tin rằng một thành viên trong Guild- Yorumaiko đã thắng trong trò rút thăm chỉ bằng số tiền ăn trưa ít ỏi, Momonga cảm thấy có chút ghen tị.

Mỗi một cá nhân trong Guild Ainz Ooal Gown đều là những người có công ăn việc làm ngoài xã hội, hầu như mọi người đều dành phần lớn số tiền của mình để mua những đồ vật thiết yếu, ngoại trừ Momonga. Anh có cuộc sống riêng của mình. Anh đam mê Yggdrasil. Được tham gia vào những chuyến phiêu lưu mạo hiểm, cùng bạn bè du lịch khắp nơi. Đối với một người không có gia đình bên ngoài thế giới thực như Momonga, Ainz Ooal Gown chính là gia đình của anh, là nơi chứa đựng toàn bộ những kỉ niệm tốt đẹp.

Và bây giờ, tất cả sắp biến mất.

Biến mất mãi mãi.

Momonga nắm chặt cây quyền trượng. Là một con người bình thường ở xã hội bên ngoài, anh không có vật cứ một quan hệ hay tài lực nào để thay đổi điều này. Chỉ có thể âm thầm chờ đợi, ở lại với nơi này cho đến khi máy chủ ngừng hoạt động vĩnh viễn.

Đồng hồ chỉ 23:57, sever sẽ đóng cửa vào 0:00.

Mọi thứ chuẩn bị tới hồi kết. Thế giới ảo sẽ biến mất, chỉ còn lại một thế giới thực đầy nhàm chán và mệt mỏi.

Cũng phải thôi. Con người ta không thể sống mãi trong thế giới ảo tưởng, cho nên mọi người mới lựa chọn cách là rời đi.

Momonga thở dài.

Mình phải dậy vào 4h sáng mai. Mình sẽ đi ngủ sau khi sever đóng cửa, như vậy mới không ảnh hưởng đến công việc của ngày mai.

23:59'35, 36, 37.....

Momonga chậm chậm đếm từng giây.

23:59'48, 49, 50.....

Momonga nhắm mắt lại.

23:59'58, 59.....

Anh đang chờ đợi giây phút thế giới ảo này biến mất. Anh đang chờ đợi một thông báo cưỡng chế đăng xuất hiện ra.

0:00'00..... 1, 2, 3

“.....Hả?”

Momonga mở to mắt.

Đây không phải là căn phòng quen thuộc trong thế giới thực, đây vẫn là Throne trong Yggdrasil.

“Sao lại thế này?”

Thời gian không có sai lệch. Hiện tại anh phải bị cưỡng chế ra khỏi server này rồi chứ.

0:00'38

Quả thật đã qua 0 giờ. Đồng hồ không sai, như vậy thì chỉ còn một cách giải thích đó là lỗi của hệ thống. Momonga mơ hồ nhìn xung quanh, hi vọng tìm thấy một ai đó có khả năng giải đáp những nghi vấn bên trong đầu.

“Chẳng lẽ họ kéo dài thời gian đóng cửa sever? Hoặc là máy chủ xảy ra sự cố nên không thể tắt máy?”

Anh nghĩ tới một vài khả năng có thể xảy ra, nhưng dường như chúng đều không phù hợp với hoàn cảnh hiện tại. Khả năng cao nhất là hệ thống xảy ra một lỗi gì đó, làm cho máy chủ không thể nào tắt được. Nếu là trường hợp này, thường thì GM ngay lập tức sẽ có thông báo cho người chơi mới phải. Momonga vội vã tìm mọi tin tức về việc tắt máy trong phòng chat, tuy nhiên.

Giao diện điều khiển không hiện ra.

“Đã xảy ra chuyện gì.....?”

Mặc dù có chút nôn nóng và bối rối, Momonga vẫn cảm thấy ngạc nhiên vì sự bình tĩnh đến đáng sợ của mình. Anh sử dụng tất cả các chức năng khác như Cường chế truy cập hệ thống, Chat, gọi GM, cường chế chấm dứt hoạt động...

Không có gì xảy ra. Giống như là anh đã bị xóa hoàn toàn khỏi hệ thống vậy.

“.....CHUYỆN NÀY RÓT CUỘC LÀ THẾ NÀO!”

Tiếng hét giận dữ của anh vang khắp căn phòng. Hôm nay là ngày cuối cùng, mọi thứ đáng ra phải chấm hết, vậy mà lại xảy ra chuyện này. Chẳng lẽ nhà phát hành đã đánh lừa tất cả mọi người. Momonga cảm thấy rất tức giận. Anh đã chờ đợi một kết thúc vẻ vang, nhưng... Tiếng mắng chửi càng lúc càng to hơn, thậm chí anh có xúc động muốn pha tan cái nơi này. Bình thường thì sẽ chẳng có ai đáp lại những lời mắng chửi này của anh.

——Tuy nhiên...

“Mọi thứ đều ổn cả chứ, Momonga- sama?”

Momonga có thể thề rằng đây là lần đầu tiên anh được nghe một giọng nữ ngọt ngào đến như vậy. Anh có chút hoảng sợ, nhìn xung quanh tìm kiếm nơi phát ra âm thanh để nghe kia, và anh gần như hóa đá.

Giọng nói ấy được phát ra từ một trong số NPC——Đó là Albedo.

Part 3:

Nằm giữa biên giới đế quốc Baharuth và Vương quốc Re Estize, phía nam ngọn núi Azellerisia, là một khu rừng rộng lớn được gọi là “Rừng Đại Ngàn Tove”. Ngoài ô khu rừng này có một ngôi làng- làng Carne.

Dân số nơi này ước chừng 120 người, bao gồm 25 hộ gia đình. Đối với một ngôi làng nằm ở biên giới Vương quốc Re-Estize thì con số này cũng chẳng có gì lạ. Cuộc sống của người dân nơi đây phụ thuộc vào khu rừng và cây trồng của họ, trừ một số được sư đến đây tìm dược liệu và người thu thuế đến đây hàng năm thì nơi này không có nhiều người bên ngoài lui tới. Thời gian ở đây dường như bị dừng lại.

Dân làng bắt đầu công việc của họ từ lúc mặt trời mọc. Như một ngôi làng không hề có thứ ánh sáng ma thuật – [Ánh sáng liên tục], họ làm việc từ khi mặt trời mọc cho đến khi mặt trời lặn thì nghỉ ngơi.

Công việc buổi sáng của cô bé Enri Emmot là tới giếng nước lấy nước sinh hoạt cho cả gia đình. Đây là nhiệm vụ hằng ngày của cô và khi tất cả những chum nước trong nhà đều đầy nước, nhiệm vụ cơ bản đã hoàn thành. Trong lúc đó thì mẹ của cô sẽ chuẩn bị cho gia đình 4 người một bữa sáng ngon lành.

Bữa sáng bao gồm cháo lúa mì hoặc cháo lúa mạch, ăn cùng với rau xào. Đôi khi họ cũng ăn hoa quả vào bữa sáng. Sau bữa sáng, cô cùng cô em gái 10 tuổi vào rừng lấy củi, hoặc giúp việc tại các cánh đồng. Khi chuông báo bữa trưa vang lên, tất cả mọi người trong làng sẽ tụ tập tại quảng trường nhỏ giữa thôn và cùng nhau nghỉ ngơi.

Bữa trưa gồm có bánh mì đen được làm từ vài ngày trước cùng với ít súp thịt băm. Sau đó họ tiếp tục làm việc trên các cánh đồng cho đến khi mặt trời lặn. Bữa tối cũng giống với bữa trưa, cũng là bánh mì đen và súp đậu. Nếu những người thợ săn trong thôn săn được vài con thú thì họ sẽ có thêm chút thịt tươi cho bữa tối. Sau bữa tối, tận dụng ánh sáng từ bếp lò hoặc ánh đèn, mọi người trong gia đình quây quần bên nhau, cùng trò chuyện trong khi may vá lại những bộ quần áo đã rách.

Rồi sau đó đi ngủ vào lúc tầm 8 giờ tối.

Enri Emmot, cô gái nhỏ 16 tuổi chưa bao giờ rời khỏi nơi này. Cô tự hỏi cuộc sống đơn điệu này sẽ kéo dài đến khi nào.

Sáng hôm nay, Enri như mọi ngày, ra giếng múc nước. Chỉ cần 3 chuyến đi nữa là những chum đựng nước trong nhà sẽ đầy.

“Được rồi.”

Enri cuộn tay áo lên, để lộ ra làn da trắng bắt mắt. Việc nhà nông đã rèn luyện cho cô một cánh tay mảnh mai nhưng rất khỏe mạnh. Thùng nước khá nặng nhưng Enri dễ dàng nâng nó lên và đi về nhà.

Nếu dùng một cái thùng lớn hơn thì sẽ tiết kiệm được số lần di chuyển đi? Nhưng mà mình làm sao có thể nhắc đỡ cái thùng nặng nháy vậy?

Enri nghĩ thầm trong khi đi về nhà với thùng nước trên tay. Bỗng nhiên, cô nghe thấy một tiếng động vang lên. Cô tò mò đi về phía phát ra âm thanh ấy. Trái tim cô nhảy lên khi cô nhận ra đó là tiếng động một thứ gì đó bằng gỗ bị phá vỡ, và sau đó là...

“Một tiếng thét...???”

Âm thanh này giống như tiếng của một con chim bị bóp cổ, nhưng đây tuyệt đối không phải tiếng chim kêu, mà chính là tiếng con người.

Enri rùng mình. Cô không muốn tin vào điều đó. Cô tự an ủi rằng mình nghe nhầm nhưng một tiếng kêu khác đã phá vỡ ảo tưởng này. Tiếng khóc kia dường như phát ra từ nhà cô. Ném cái thùng nước nặng nề qua một bên, cô bé dùng tốc độ nhanh nhất chạy về nhà.

Cô vội đến mức suýt dẫm phải tà váy áo của mình, nhưng may mắn vẫn giữ được thăng bằng.

Tiếng khóc tiếp tục truyền đến.

Tim Enri nhảy lên kịch liệt.

Đây chính xác là tiếng con người.

Cô tiếp tục chạy, chạy, và chạy.

Chưa bao giờ trong đời cô chạy nhanh đến thế. Enri chạy đến mức đôi chân như muốn rũ rời.

Tiếng ngựa hí, tiếng khóc của con người.

Mọi thứ dần hiện ra rõ ràng trước mắt.

Phía xa kia, một gã xa lạ thân mặc áo giáp đang cầm kiếm, trên mặt đất là một người dân trong làng, người đó đã chết bởi một nhát đâm chí mạng.

“Morjina-san...”

Tại ngôi làng nhỏ này không có người xa lạ, tất cả mọi người đều đối xử với nhau như thân nhân, vì vậy Enri nhận ra người bị giết kia.

Mặc dù anh ấy đôi khi rất ồn ào nhưng thực sự là một người tốt. Anh ấy không thể chết như vậy. Cô cắn môi, quyết định tiếp tục chạy về phía trước.

Con đường lấy nước hằng ngày bây giờ đối với cô giống như kéo dài vô tận. Những âm thanh la hét nguyên rủa không ngừng truyền vào tai cô. Cuối cùng, ngôi nhà thân yêu đã hiện ra trước mắt cô.

“Cha! Mẹ! Nemu!”

Enri đẩy cửa vào nhà, gọi lớn. Cô nhìn thấy bên trong nhà, bố mẹ và em gái cô vẫn bình an, trên mặt họ có vẻ hoảng hốt, nhưng khi thấy người tới là Enri thì khuôn mặt họ đều lộ ra vẻ nhẹ nhõm.

“Enri! Con không sao chứ?!”

Cha cô ôm lấy Erin trong vòng tay rắn chắc.

“Ahh, Enri.....”

Mẹ cô cũng tiến tới ôm cô vào lòng.

“Được rồi, Enri cũng quay về rồi, chúng ta mau trốn đi thôi!”

Tình huống hiện tại của gia đình Emmot khá nguy hiểm. Họ đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để chạy trốn bởi vì Enri còn đang ở bên ngoài. Và tại thời điểm này, hi vọng chạy trốn đã vô cùng mong manh. Một bóng người bước vào, dập tắt hoàn toàn hi vọng đó.

Đó là một tên lính, hắn ta mặc một bộ giáp có mang huy hiệu của đế quốc Baharuth, và tay cầm một thanh kiếm dài.

Đế quốc Baharuth thường xuyên có các cuộc giao chiến với nước láng giềng, vương quốc Re Estize. Tuy nhiên các cuộc giao tranh thường diễn ra gần thành phố pháo đài E- Rantel, còn những thôn làng hẻo lánh như nơi đây thì chưa xảy ra bao giờ.

Cuộc sống yên bình tại ngôi làng này đã bị phá hủy.

Đôi mắt lạnh lùng của người lính quét qua từng thành viên gia đình Enri, ánh mắt đáng sợ đó giống như một con sói nhìn chăm chăm vào con mồi của mình.

Tiếng kim loại vang lên khi tên lính nắm chặt cây kiếm của hắn ta.

Khoảnh khắc khi hắn bước vào nhà...

“Hãy a!”

“Aaaaa!”

Cha của Enri đã lao vào tên lính, hai người cứ như vậy đụng vào nhau lẫn ra ngoài cửa.

“Chạy đi!!”

“Mày...”

Máu chảy xuống từ khuôn mặt của cha cô, dường như ông đã bị thương trong khi vật lộn với tên lính.

Cả 2 đánh nhau trên mặt đất, tên lính dùng tay giữ chặt con dao trên tay cha cô, và cha cô cũng khóa được thanh kiếm của tên lính. Trong đầu Enri do dự, chạy trốn hay lao tới giúp đỡ cha.

“Enri! Nemul!”

Tiếng hét của mẹ đưa Enri trở lại thực tế. Cô quay đầu lại nhìn mẹ, chỉ thấy mẹ cô lắc đầu một cách đầy đau khổ. Enri lập tức nắm lấy tay em gái và bỏ chạy. Mặc dù cảm giác do dự cùng áy náy vẫn ở trong tâm trí cô, nhưng cô quyết định mang theo em gái, chạy trốn thật nhanh vào rừng.

Tiếng ngựa hí, xen lẫn trong đó có những tiếng gào rống đầy giận dữ, những tiếng kim loại va vào nhau, còn có mùi cháy khét. Tất cả theo gió tới chỗ Enri. Cô vừa chạy vừa tự hỏi, những người này là ai, tại sao họ lại đến nơi này? Enri chạy một cách tuyệt vọng. Cô chạy cho đến khi nào kiệt sức, hoặc tìm được nơi ẩn náu đâu đó trong góc của một ngôi nhà. Cô cứ thế chạy, và chạy, không biết mệt mỏi, bởi vì cảm giác nắm lấy một bàn tay bé nhỏ đang tiếp thêm sức mạnh cho cô gái

——Tính mạng của em gái cô.

Mẹ cô đang chạy phía trước đột ngột dừng lại, bà quay đầu lại nhìn 2 chị em đang chạy tới, cố gắng ra hiệu cho 2 chị em chạy về một phương hướng khác.

Trong nháy mắt, Enri hiểu được mẹ cô đang muốn làm gì, khóe mắt cô cay cay, cô cắn chặt môi, không cho nước mắt chảy ra. Nắm lấy bàn tay em gái, cô chuyển hướng chạy về nơi khác. Bởi vì cô không muốn nhìn thấy những gì sẽ xảy ra tiếp theo....

Part 4

“Có chuyện gì sao Momonga-sama?”

Albedo lặp lại câu hỏi. Momonga không biết trả lời như thế nào. Quá nhiều chuyện đã diễn ra, đầu óc anh lúc này đã trống rỗng.

“Xin...xin lỗi.”

Momonga ngẩn ngơ nhìn Albedo

“Ngài làm sao vậy?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Albedo dần tiến sát lại gần Momonga. Mùi hương thơm nhàn nhạt dần lan vào khoang mũi Momonga. Mùi hương này làm cho suy nghĩ của Momonga đang bay trên chín tầng trời trực tiếp rơi thẳng xuống mặt đất.

“Không... không... Không có gì.”

Bình thường Momonga không bao giờ sử dụng kính ngữ khi nói chuyện với những NPC này. Tuy vậy, khi nghe câu hỏi của Albedo, anh đã vô tình sử dụng

kính ngữ để trả lời cô, bởi vì trong tâm thức, anh đã coi Albedo như một người bình thường.

Mặc dù nhận ra được Albedo có chút khác thường, Momonga vẫn không thể hiểu được chuyện gì đang diễn ra lúc này. Anh chỉ có thể cố gắng đè nén nỗi sợ hãi và sự ngạc nhiên trong lòng. Nhưng sự cố gắng đó gần như vô ích, bởi vì anh cũng chỉ là một con người bình thường.

Khi Momonga sắp sửa hét to để giải những nỗi phiền muộn và khó chịu trong lòng, kí ức về một thành viên trong Guild chợt ùa về trong tâm trí anh.

——Hoảng loạn chỉ làm cho mọi việc trở nên tồi tệ. Hãy cố gắng giữ đầu óc luôn tỉnh táo, suy nghĩ một cách logic, lên kế hoạch cho những gì sắp diễn ra và không bao giờ để ý những chuyện vụn vặt, Momonga-san.

Nhớ tới câu nói này, Momonga trở nên bình tĩnh hơn.

Đối với người được mệnh danh là Không Minh của Ainz Ooal Gown- Moe Dress Girl, Momonga thầm cảm ơn vì câu nói vừa rồi.

“.....Ngài làm sao vậy?”

Gương mặt xinh đẹp của Albedo ghé sát vào Momonga, anh có thể cảm nhận rõ hơn mùi hương đang tỏa ra từ người cô. Hành động vừa rồi của Albedo chút nữa đã phá hủy sự bình tĩnh mà Momonga vất vả mới khôi phục được

“Các chức năng liên lạc với GM không hoạt động được.”

Bị ánh mắt long lanh trước mặt hấp dẫn, Momonga không tự chủ mà trả lời. Trong quá khứ, Momonga chưa bao giờ được một ai đó quan tâm như vậy, mà không khí lúc này có chút quý dị nữa. Mặc dù biết cô chẳng qua là một NPC, nhưng Momonga thực sự cảm thấy có chút bối rối

Hiện tại, cảm giác ấy đã bị Momonga mạnh mẽ ép xuống, bắt mình phải khôi phục lại sự bình tĩnh thường ngày. Mặc dù khoảnh khắc bối rối làm cho suy nghĩ của anh có chút rối loạn, anh vẫn nhớ tới lời khuyên mà người bạn thông minh đã nói với mình.

Nhưng sự thật là thế nào?

Momonga lắc đầu, bây giờ không phải là thời điểm tự hỏi những chuyện này.

“Xin hãy thứ lỗi cho em vì không thể trả lời câu hỏi của Momonga-san về GM. Thật có lỗi khi không thể đáp ứng yêu cầu của ngài. Nếu có thể làm gì đó bù đắp lại sai lầm vừa rồi, em rất hân hạnh được thực hiện việc đó. Xin hãy ra lệnh cho em nếu ngài muốn.”

Hai người đang đối thoại, đúng vậy, hai người đang đối thoại.

Momonga thật sự không thể nói nên lời.

Chuyện này không thể nào xảy ra.

NPC có thể nói chuyện. Không những vậy cô ấy còn có thể tự động trả lời lại câu hỏi. Thực chất thì NPC có thể nói chuyện, bằng cách sử dụng những tiếng la hét và cổ vũ có sẵn do những người chơi tải về. Nhưng để trò chuyện một cách đúng nghĩa đối với một NPC là không thể. Thậm chí vào lúc này, Sebastian chỉ có thể hiểu được một vài mệnh lệnh đơn giản.

Tại sao chuyện này lại phát sinh? Chuyện này chỉ xảy ra với Albedo thôi sao?

Momonga phát tay biểu thị cho Albedo lùi xuống, trong thoáng chốc, ánh mắt Albedo lóe lên sự nuối tiếc. Momonga nhìn về phía người quản gia và sáu hầu gái vẫn đang cung kính cúi đầu.

“Sebastian!! Các hầu gái!!”

“Vâng, thưa ngài.”

Sebastian cùng những cô hầu đồng loạt ngẩng đầu lên.

“Đến đây!!”

Một sự đồng bộ đáng ngạc nhiên, ngài quản gia cùng 6 cô hầu cùng đứng dậy, tiến về phía ngài vàng và quỳ xuống một lần nữa.

Điều này có thể giải thích rõ cho 2 chuyện.

Đầu tiên, dù không cần sử dụng câu lệnh một cách chính xác tuyệt đối, những NPC vẫn có thể hiểu được và chấp hành.

Thứ hai, NPC có thể nói chuyện không phải chỉ có mình Albedo.

Ít nhất tất cả NPC trong đại điện này đều có khả năng đó.

Momonga vẫn đang tự hỏi, anh có một cảm giác rất lạ về Albedo, người này giờ vẫn ở bên cạnh mình. Momonga rất muốn xác nhận rõ cảm giác này là gì, anh nhìn Albedo với đôi mắt sắc bén.

“Chuyện gì vậy thưa ngài? Hay em đã làm sai điều gì sao?”

“.....!”

Cuối cùng, anh đã nhận ra cái cảm giác không đúng đó là gì. Phát hiện này làm anh kinh hoàng.

Khuôn mặt cô ấy có thể biến hóa cảm xúc, thậm chí khóe miệng còn có thể chuyển động tạo ra âm thanh.

“Cái này...làm sao...có thể”.

Momonga đưa tay lên miệng mình, thử phát ra âm thanh.

Miệng của anh có thể chuyển động.

Đối với dòng DMMORPG, chuyện này không thể nào xảy ra, miệng không thể nào chuyển động khi nói chuyện

Mặt khác, về cơ bản, về bề ngoài là cố định. Nếu không phải như vậy thì cũng sẽ không xuất hiện các thiết kế với các biểu cảm khác nhau.

Hơn nữa, khuôn mặt hiện tại của Momonga chỉ là một cái hộp sọ, không có lưỡi cũng chẳng có cổ họng, đôi bàn tay cũng chỉ có xương, tuyệt đối không có da với thịt đừng nói đến cái cao cấp hơn như tim phổi. Vậy thì thế quái nào mà một bộ xương có thể nói chuyện.

“Không có khả năng.....”

Momonga cảm giác hàng phòng thủ trong tâm lý của anh sắp tan vỡ, nhưng xúc cảm khó chịu đang gào thét bên trong nội tâm. Áp chế ham muốn hét lên giải phóng những bức bối của bản thân, nhịp tim Momonga dần dần bình tĩnh trở lại.

Momonga dùng sức vỗ mạnh vào tay vịn của ngai vàng, đúng như dự đoán, không có bất kì con số hiển thị sát thương nào hiện ra.

“Chuyện này...phải làm như thế nào đây?”

Anh hoàn toàn không có bất kì hiểu biết gì về chuyện này, cho dù tức giận thì cũng không thể giải quyết được chuyện gì cả.

Nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại là thu thập thông tin.

“Sebastian.”

Ông quản gia ngẩng đầu lên một cách cung kính, biểu hiện giống như một người đang sống vậy. Không biết mình còn có thể ra lệnh cho ông ta được nữa hay không? Những NPC trong Nazarik vẫn trung thành với mình như lúc trước sao? Nói không chừng, những người này không còn là NPC mà mọi người tạo ra nữa rồi.

Những nghi vấn xuất hiện trong đầu Momonga, theo sau đó là những sự bất an và sợ hãi. Hiện tại anh chỉ có thể gắng hết sức đè nén những cảm xúc này lại, không cho nó ảnh hưởng đến suy nghĩ của chính bản thân mình. Bất luận như thế nào, người thích hợp cho nhiệm vụ thu thập thông tin này chỉ có Sebastian. Mặc dù

Albedo luôn ở bên cạnh nhưng Momonga đã quyết định chọn Sebastian. Hình dung trong đầu hình ảnh của ban giám đốc công ty chỉ đạo cho nhân viên, Momonga bày ra tư thái của cấp trên, ra lệnh.

“Hãy đi kiểm tra xung quanh Lăng mộ. Nếu gặp bất kì sinh vật thông minh nào, hãy nói chuyện thân thiện với họ và mời họ vào đây. Cố gắng đáp ứng các yêu cầu của đối phương. Bán kính tìm kiếm giới hạn trong 1 km, cố gắng đừng phát sinh các xung đột không cần thiết.”

“Tuân lệnh, Momonga-sama. Thần sẽ lập tức bắt đầu hành động.”

Trong thế giới Yggdrasil, mỗi một NPC thủ vệ đều có một khu vực hoạt động riêng biệt, và không thể nào rời khỏi khu vực ấy. Nhưng chuyện đó đã bị phá vỡ. Không, chuyện này phải đợi Sebastian thực sự rời khỏi Lăng Mộ Ngầm Vĩ Đại Nazarick mới có thể kết luận được.

“Hãy đem theo một Pleiade. Nếu có phát sinh chiến đấu, phải lập tức rút lui, và mang thông tin thu thập được về đây.”

Bước đầu tiên đã được thực hiện.

Momonga buông tay khỏi thanh quyền trượng Ainz Ooal Gown.

Cây quyền trượng không vì vậy mà rơi xuống đất, nó bắt đầu trôi nổi trong không trung, bên cạnh ngai vàng. Tuy không phù hợp với các định luật vật lý, nhưng tình cảnh như vậy rất thường thấy trong game, đặc biệt là Yggdrasil, vì vậy mà Momonga không có chút ngạc nhiên nào.

Những linh hồn đau khổ thoát ra từ cây trượng, cuốn lấy bàn tay xương xẩu của Momonga, tuy nhiên anh hoàn toàn không để ý tới chuyện này. Chuyện này không hay xảy ra, nhưng cũng chẳng phải là sự kiện gì đặc biệt, Momonga khẽ xoay ngón tay, những linh hồn lập tức tiêu tán đi trong không khí.

Momonga hai tay ôm ngực trầm tư.

Bước tiếp theo là...

“.....Liên lạc với nhà phát hành game.”

Đối với trạng thái dị thường này của Momonga, nơi có thể cung cấp nhiều tin tức nhất, chỉ có thể là nhà phát hành game.

Vấn đề là àm sao để liên lạc với bọn họ. Nếu như lúc trước, chỉ cần sử dụng chức năng Kêu la hoặc Gọi GM là có thể kết nối được với nhà phát hành, nhưng trong hoàn cảnh này, những chức năng đó dường như mất đi hiệu lực vốn có của nó.

“Tin nhắn?”

Đây là chức năng tin nhắn trong trò chơi. Bình thường thì chỉ có thể sử dụng chức năng này trong một vài trường hợp hay hoàn cảnh đặc biệt. Tuy nhiên hiện tại chắc là có thể sử dụng thứ này đi. Nó là phương tiện liên lạc giữa người chơi với nhau, nhưng chưa biết chừng có thể dùng nó để liên lạc với GM.

Một vấn đề lớn khác mà Momonga phải đối mặt là trong hoàn cảnh này, liệu có thể dùng ma thuật được hay không.

“...Nhưng...”

Phải làm rõ chuyện này.

Momonga là một pháp sư thuần túy. Nếu không thể sử dụng ma thuật, đừng nói đến chiến đấu, ngay cả năng lực hành động cùng thu thập thông tin sẽ bị giảm đi một cách đáng kể. Trong hoàn cảnh không có bất cứ thông tin gì, việc quan trọng nhất hiện nay là xác nhận lại khả năng sử dụng ma thuật của mình. Và điều này phải được thực hiện một cách nhanh chóng.

Nơi này có chỗ nào thích hợp cho việc sử dụng ma thuật không nhỉ - Momonga tự hỏi. Anh nhìn xung quanh Throne, rồi lắc đầu.

Tuy rằng trường hợp có chút khẩn cấp, Momonga vẫn không nghĩ đến việc đem nơi này làm chỗ thí nghiệm ma thuật. Momonga nhíu mày suy nghĩ. Một hình ảnh chợt lóe lên trong đầu anh. Đúng vậy, nơi đó là thích hợp nhất.

Hơn nữa, ngoài việc xác định lại năng lực của bản thân, Momonga còn muốn xác nhận thêm một điều.

Về quyền lực của bản thân. Nếu Guild Ainz Ooal Gown vẫn tồn tại và bản thân mình vẫn là người lãnh đạo, thì trên lý thuyết thì quyền lực đó không thể nào thay đổi.

Những NPC Momonga gặp cho tới thời điểm này đều trung thành với anh, nhưng tại Lăng Mộ Ngầm Vĩ Đại Nazarick, có rất nhiều NPC khác đang tồn tại, và anh phải xác nhận xem rằng họ vẫn trung thành như cũ không.

Tuy nhiên...

Momonga nhìn xuống, trên mặt đất, Sebastian và những cô hầu vẫn đang quỳ, bày tỏ sự tôn kính và lòng trung thành của họ. Anh nhìn sang bên cạnh, Albedo vẫn đứng đó, mỉm cười. Nụ cười của cô rất đẹp, nhưng ẩn chứa trong nụ cười là một tâm sự, một bí mật nào đó. Điều này làm cho Momonga có cảm giác bất an.

Lòng trung thành của những NPC vẫn không thay đổi? Nếu đây là cuộc sống thực, sau khi gặp phải một cấp trên không ra gì, nhân viên sẽ dần mất niềm tin,

những NPC này hẳn cũng giống vậy đi? Hay là họ được lập trình với sự trung thành vĩnh viễn?

Nếu lòng trung thành của họ bị lung lay, liệu có thứ gì có thể đem họ trở lại? Cho họ phần thưởng? Có rất nhiều thứ quý giá trong Bảo Vật Điện. Mặc dù sử dụng những thứ ấy sẽ làm cho bạn anh đau lòng, nhưng đây là trường hợp đặc biệt có liên quan đến sự tồn tại của Ainz Ooal Gown. Anh biết, họ sẽ thông cảm và tha thứ cho anh. Nhưng đưa ra bao nhiêu cho đủ đây?

Thêm vào đó, có lẽ cũng nên cho những NPC này một vị trí cao hơn, quyền lực hơn? Nhưng hiện tại, Momonga vẫn chưa thể nào xác định thế nào là quyền lực tối thượng. Anh có cảm giác rằng chỉ cần tiếp tục đi theo mê cung này, mọi thứ sẽ dần dần hiện ra trước mắt.

Hoặc là...

“Sức mạnh?”

Momonga đưa bàn tay ra, quyền trượng Ainz Ooal Gown tự động bay đến.

“Sức mạnh đứng trên tất cả.”

Bảy viên ngọc khảm trên cây trượng tỏa sáng rực rỡ, như muốn chứng tỏ quyền năng của nó mạnh tới mức nào.

“Bỏ đi, để lúc khác suy nghĩ vậy.”

Momonga buông tay, cây trượng cứ thế rơi xuống sàn nhà, giống như nó tức giận chủ nhân của nó.

Tóm lại, chỉ cần biểu hiện ra bên ngoài là một người lãnh đạo giỏi, thì những người khác ít nhất cũng không coi bạn là kẻ thù. Bất kể là nhân loại hay động vật, chừng nào bạn chưa bộc lộ điểm yếu của bản thân, kẻ thù cũng sẽ không lộ ra răng nanh và tấn công bạn.

Momonga bày ra một cái tư thế hoành tráng.

“Nhóm Pleiades nghe lệnh. Trừ ai đi theo Sebastian, những người còn lại có nhiệm vụ canh giữ tầng thứ 9 của Lăng mộ, phòng ngừa kẻ địch xâm nhập từ tầng thứ 8.”

“Vâng, Momonga-sama.”

Những cô hầu quỳ phía sau Sebastian đồng loạt đáp lời, biểu thị họ đã hiểu mệnh lệnh.

“Lập tức bắt đầu hành động.”

“Đã rõ, thưa chúa tể!”

Âm thanh trả lời vang lên, Sebastian cùng nhóm Pleiade hướng về phía ngai vàng làm động tác nhận mệnh, rồi quay người rời đi.

Cánh cửa khổng lồ, lần thứ 2 được mở ra.

Sebastian và nhóm nữ hầu biến mất sau cánh cửa ấy.

Bọn họ không có bất kỳ ý nghĩ từ chối mệnh lệnh nào, như vậy là rất tốt.

Momonga cảm giác như buông được một khối đá lớn, trong lòng trở nên nhẹ nhõm hơn hẳn. Anh nhìn sang bên cạnh, Albedo vẫn đứng đó. Cô khẽ cười, hỏi:

“Tiếp theo ngài muốn em làm gì đây Momonga-sama?”

“À, à...có.”

Momonga đứng lên khỏi ngai vàng, tay cầm cây pháp trượng của mình, nói:

“Đến bên cạnh ta.”

“Như ngài mong muốn.”

Albedo mỉm cười, cô tiến lại gần Momonga. Mặc dù anh vẫn cảnh giác với cây đoản trượng có quả cầu màu đen của Albedo, nhưng trong một khoảnh khắc, anh đã quên đi sự hiện diện của nó. Trước khi kịp nhận ra điều này, Albedo đã tiến đến gần anh, gần đến nỗi anh chỉ cần vươn tay ra là có thể kéo cô vào lòng.

Thơm quá... A, mình đang nghĩ gì vậy nhỉ?

Ý nghĩ đen tối lần thứ 2 xuất hiện trong đầu Momonga, anh lắc đầu xua đuổi nó ra ngoài, hiện tại không phải là lúc cho những suy nghĩ như vậy.

Momonga vươn tay, chạm vào tay Albedo.

“.....”

“Ah...”

Vẻ mặt Albedo giống như cô đang phải chịu một cơn đau khủng khiếp. Momonga thì giống như bị điện giật, anh lập tức rút tay về.

Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ mình làm cho cô ấy cảm thấy không thoải mái?

Một vài kỉ niệm không vui vụt qua đầu, giống như từ trên trời rơi xuống, nhưng Momonga nhanh chóng tìm thấy câu trả lời.

Một trong những Class bắt buộc phải trải qua nếu muốn trở thành một Undead Overlord là class thuộc tộc Elder Lich. Class đó sở hữu một kĩ năng khá đặc biệt là

có thể gây sát thương hoặc tạo ra một tác động tiêu cực khi người sở hữu nó chạm vào một người khác. Điều này có thể giải thích cho biểu hiện của Albedo.

Nếu đó là sự thật, nhưng hình như vẫn có gì đó không đúng.

Trong Yggdrasil, những quái vật và NPC xuất hiện ở Lăng Mộ Ngâm Vĩ Đại Nazarick đều là một phần của Ainz Ooal Gown. Chỉ cần họ vẫn lệ thuộc vào Guild, cho dù tấn công lẫn nhau thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Hay là cô ấy không còn thuộc Ainz Ooal Gown? Hoặc là hệ thống chống công kích đối với người cùng Guild không còn hoạt động?

Khả năng thứ hai có vẻ cao hơn.

Nghĩ như vậy, anh giải thích cho Albedo.

“Xin lỗi, ta quên giải trừ hiệu ứng tiêu cực của kỹ năng này.”

“Xin đừng để ý, Momonga-sama. Trình độ này chưa gây thương tổn được cho em đâu. Với lại nếu đó là Momonga-san thì dù đau đớn đến mấy...A.”

“Oh...Ah...Vậy...dù thế nào thì vẫn xin lỗi.”

Momonga không thể nào tưởng tượng được phản ứng của Albedo. Cô ấy ngượng ngùng lấy tay che mặt. Biểu hiện vô cùng đáng yêu ấy khiến cho Momonga có chút thất thần, trả lời lại một cách ấp úng.

Quả nhiên là do cái kỹ năng ấy gây ra.

Momonga quay mặt đi, trong khi cô gắng tìm hiểu cách giải trừ cái kỹ năng này. Anh nhanh chóng nhận ra rằng mình hoàn toàn có thể điều khiển kỹ năng đó.

Với tư cách là một Overlord, việc sử dụng các kỹ năng đối với Momonga vô cùng đơn giản.

Đối mặt với tình huống như vậy, Momonga không khỏi nở một nụ cười. Khi bạn phải trải qua nhiều tình huống kì lạ mà bạn vẫn bị bối rối bởi thứ gì đó tương tự như vậy thì quả thực khá là ngớ ngẩn. Thói quen là một thứ rất đáng sợ.

“Ta muốn chạm vào cô.”

“A.”

Sau khi đã giải trừ kỹ năng, Momonga đưa tay một lần nữa chạm vào tay Albedo. Vô số ý nghĩ kì quái hiện ra, thật mềm mại...thật trắng trẻo... Là một người đàn ông thì có cái ý nghĩ đó cũng chẳng có gì lạ. Momonga bỏ qua tất cả những ý nghĩ đó, trong đầu anh lúc này chỉ tập trung một mục tiêu, cảm nhận mạch đập của cô ấy.

Nó đang đập.

Nhịp đập của một trái tim. Nếu đây là một sinh vật thì chuyện chẳng có gì lạ.

Đúng vậy, nếu đó là một sinh vật.

Buông bàn tay của Albedo, Momonga nhìn vào tay mình. Chỉ có xương trắng, không có da hay thịt. Cái gọi là mạch máu không tồn tại, và tim cũng thế. Đúng thế, Undead Overlord, kẻ bất tử, kẻ vượt qua cái chết, tất nhiên sẽ không có nhịp tim.

Momonga nhìn chăm chú vào Albedo. Momonga có thể thấy trong đôi mắt ướt át của cô đang có hình ảnh của mình. Gương mặt Albedo có chút ửng hồng, có lẽ là do nhiệt độ cơ thể đang cấp tốc gia tăng a. Những biến hóa trên người Albedo làm cho Momonga cảm thấy rung động.

“.....Đây là chuyện gì?”

Cô ấy không phải là NPC sao? Không còn là những thông tin điện tử sao? Làm thế nào mà cô ấy có thể có những cảm xúc như người bình thường, loại trí tuệ nhân tạo nào đủ cao cấp để tạo ra chuyện đó? Quan trọng nhất là Yggdrasil dường như trở thành một thế giới thực...

Không thể nào.

Momonga lắc đầu phủ định. Tình huống như vậy không có khả năng xảy ra. Nhưng khi một ý tưởng như vậy được sinh ra, nó sẽ nhanh chóng bám sâu vào tâm trí, và rất khó để có thể loại bỏ nó. Một chút khó chịu đối với những biến đổi của Albedo, Momonga hiện tại không biết tiếp theo nên làm như thế nào.

Tiếp theo...một bước cuối cùng. Chỉ cần có thể xác nhận điều này, tất cả mọi thứ đều sẽ rõ ràng. Nơi này rốt cục là hiện thực hay thế giới ảo.

Vì vậy hành động này là cần thiết. Cho dù Albedo sử dụng vũ khí trên tay cô.

“Albedo...Ta, ta có thể chạm vào ngực người được không?”

“A?”

Không khí bỗng nhiên đông cứng lại.

Albedo mở to mắt ngạc nhiên.

Ngay cả Momonga cũng cảm thấy xấu hổ. Mặc dù chuyện này là không thể nào tránh khỏi, nhưng anh vẫn không hiểu tại sao mình lại có thể thốt ra một câu như vậy. Thật muốn hét to “quá thô tục rồi”. Không, hành vi lợi dụng chức quyền để “quấy rối tình dục” này quả thực quá vô sỉ hạ lưu.

Nhưng không còn cách nào khác. Anh cần phải làm như vậy.

Tự thuyết phục chính mình, Momonga cố gắng ổn định lại tinh thần, cố gắng dùng tư thái của một kẻ thống trị, nói:

“Chuyện đó chắc không có vấn đề gì chứ.”

Chả có chút cảm giác uy nghiêm gì cả.

Đối với yêu cầu như vậy của Momonga, khuôn mặt Albedo run rẩy, giống như cô sắp sửa bùng nổ vì vui sướng.

“Đó là đương nhiên Momonga-sama. Xin hãy làm những gì ngài muốn.”

Albedo ưỡn bộ ngực đầy đặn của cô về phía trước. Nếu Momonga có thể nuốt nước bọt, anh đã làm thế rất nhiều lần rồi.

Anh vươn tay tiến gần tới bộ ngực trước mặt.

Khác với sự khẩn trương và kích động, Momonga cảm giác đầu óc mình vô cùng thanh tỉnh. Anh cảm thấy mình có chút ngu ngốc, loại phương pháp này mà cũng nghĩ ra được, nhưng đâm lao thì phải theo lao thôi.

Anh lén lút liếc mắt nhìn Albedo, phát hiện ánh mắt đối phương sáng lên, bộ ngực đồ sộ vươn lên một cách ngạo nghễ như muốn mời gọi “Tới đi, chạm vào em này”.

Không hiểu là do hưng phấn hay ngại ngùng mà đôi tay của anh có chút run rẩy. Momonga hạ quyết tâm, vươn bàn tay về phía trước.

Một cảm giác mềm mại, thoải mái không thể nói nên lời.

“U...A...”

Khoảnh khắc Albedo phát ra một tiếng rên rỉ ngọt ngào, Momonga cũng chấm dứt cái thí nghiệm của mình.

Tổng hợp lại nhưng thông tin vừa thu thập được, Momonga đưa ra 2 khả năng.

Thứ nhất, đây có thể là một DMMORPG mới. Nói cách khác, cùng với sự kết thúc của Yggdrasil I, Yggdrasil II ngay lập tức được tung ra thị trường.

Tuy nhiên thí nghiệm vừa rồi đã hoàn toàn phủ nhận khả năng trên. Bởi vì trong game nghiêm cấm các hành vi 18+, một số game còn cấm cả các hành vi 15+. Chỉ cần vi phạm, tên của người vi phạm sẽ bị công bố trên website, đồng thời tài khoản đó sẽ bị xóa bỏ, hình phạt tương đối nghiêm khắc.

Lí do đằng sau lệnh cấm này là nếu những video ghi lại hành động 18+ được công khai, nó sẽ vi phạm luật Giữ gìn trật tự xã hội. Trên thực tế, loại hành vi này thường bị coi là không hợp pháp.

Nếu đây vẫn là thế giới game, công ty sẽ áp dụng các phương pháp nhằm ngăn chặn các hành động như vậy. GM cùng nhà phát hành game nếu đang theo dõi thì sẽ cấm hành vi quấy rối vừa rồi của Momonga. Nhưng cho đến tận lúc này, vẫn không có bất cứ dấu hiệu ngăn cản nào xuất hiện.

Hơn nữa, theo luật DMMORPG và máy tính, nếu chưa có giấy phép, việc bắt buộc người chơi ở trong game tương đương với việc bắt cóc, và được xử theo luật bắt cóc. Đồng thời việc cưỡng ép người chơi tham gia vào bản thử nghiệm game rất dễ bị phát hiện. Đặc biệt nếu không thể đăng xuất khỏi game, công ty có thể bị khởi kiện. Bởi vì nếu hệ thống đăng xuất trong game không hoạt động, một phần mềm sẽ tự động ghi lại Gameplay trong vòng một tuần. Phần mềm này được quy định bởi pháp luật, và nó là bắt buộc cho mọi trò chơi. Với phần mềm này, bạn có thể dễ dàng báo cáo mọi hành vi vi phạm của công ty game. Nếu Momonga mất tích trong 1 tuần, công ty của anh sẽ phát hiện có gì đó không ổn, và cho ai đó về nhà anh để tìm kiếm. Khi đó cảnh sát chỉ cần một vài công cụ chuyên dụng là có thể giải quyết vấn đề.

Không một công ty trò chơi nào dám mạo hiểm. Tất nhiên những công ty ấy có thể nói rằng, đây là bản thử nghiệm, hoặc nói đó là bản cập nhật mới nhất. Tuy nhiên, đối với một công ty Game thì điều đó chẳng mang lại chút ích lợi nào, có khi còn phải đối mặt với nguy cơ vào tù.

Bởi vậy loại giải thích duy nhất cho trường hợp này là có một ai đó đang phá rối và nếu quả thật là như vậy, cần phải thay đổi hướng suy nghĩ nếu muốn tìm ra câu trả lời.

Vấn đề là không biết nên suy nghĩ theo hướng nào.

Còn một cách giải thích nữa...

Thế giới ảo biến thành thế giới thực.

Không có khả năng.

Momonga lập tức phủ nhận cái ý nghĩ này. Làm thế nào mà một chuyện bất hợp lí như vậy có thể xảy ra. Nhưng những trải nghiệm vừa qua càng khẳng định cho ý nghĩ điên rồ ấy.

Hơn nữa, Momonga nhớ tới hương thơm tỏa ra từ Albedo.

Theo luật Digital, hai trong năm giác quan phải được loại bỏ hoàn toàn khỏi trò chơi là vị giác cùng khứu giác. Mặc dù vẫn có một hệ thống đồ ăn tồn tại trong

game nhưng điều đó chỉ mang ý nghĩa tiêu thụ chứ không phải là cảm nhận. Ngoài ra xúc giác cũng bị hạn chế tương tự như vậy, lí do là để người chơi không bị lẫn lộn giữa thế giới ảo và thế giới thực. Vì những lí do đó mà công nghệ thực tế ảo không được áp dụng nhiều trong ngành công nghiệp tình dục.

Nhưng hiện tại, một chút hạn chế cũng không có.

Sự thật này làm cho Momonga choáng váng. Những lo lắng đại loại như các câu hỏi “Công việc ngày mai phải làm sao?”, “Tiếp tục như vậy nên làm cái gì bây giờ?” hiện không còn quan trọng nữa.

“Nếu thế giới ảo biến thành thế giới thực...Xem xét một cách toàn diện thì điều này là không thể...”

Momonga hắng giọng. Mặc dù lí trí vẫn không chấp nhận chuyện này, nhưng trong lòng anh đã hiểu rõ. Đôi tay cũng rời khỏi bộ ngực đầy đặn của Albedo.

Cảm giác sờ soạng có chút lâu, nhưng Momonga khẳng định đó không phải là do sờ thoải mái không nở buồng tay mà là...

“Albedo, ta xin lỗi.”

“Ô a...”

Khuôn mặt Albedo đỏ bừng, cô phát ra tiếng thở dốc tựa như trong cơ thể rất nóng vậy. Cô xấu hổ hỏi “Ngài sắp lấy đi lần đầu của em phải không?”

Albedo quay đầu đi sau khi phát ra câu hỏi vừa rồi, khiến cho Momonga không tự chủ được mà la lên:

“.....Hả?”

Đầu óc Momonga đột nhiên trống rỗng, anh không thể nào hiểu được câu hỏi vừa rồi của Albedo.

Lần đầu tiên? Và cái gì? Chuyện gì vậy? Vì sao trông cô ấy có vẻ then thùng vậy?

“Em phải làm gì với bộ váy này?”

“.....Gì?”

“Em cởi hết ra nhé? Hay ngài muốn tự làm? Nếu mà để nguyên thì sẽ bẩn hết mất, nhưng nếu ngài thích như vậy thì em không thấy phiền đâu.”

Bộ não của anh cuối cùng cũng theo kịp những gì Albedo nói. Không, hiện tại thì trong cái đầu lâu này có tồn tại một bộ não hay không còn chưa biết được. Phát

hiện nguyên nhân những hành vi kì quái của Albedo, trái tim Momonga có chút dao động.

“Đủ rồi, Albedo.”

“Huh? Vâng, thưa ngài.”

“Bây giờ không phải là lúc cho những chuyện này.”

“Em xin lỗi. Trong hoàn cảnh nghiêm trọng này mà em đã để dục vọng che mờ đi lí trí.”

Albedo quỳ xuống xin lỗi, nhưng Momonga đã đưa tay ra ngăn lại.

“Không, đây là lỗi của ta, ta sẽ tha thứ cho người, Albedo. Ngay bây giờ, ta có một mệnh lệnh.”

“Em sẽ thực hiện những gì ngài yêu cầu.”

“Thông báo cho tất cả các thủ vệ, tập hợp tại đấu trường ở tầng thứ 6. Thời gian là một tiếng tính từ bây giờ. À, ta sẽ tự mình thông báo cho Aura và Mare, vì vậy người không cần phải liên lạc với họ.”

“Vâng, thưa ngài. Em xin lặp lại mệnh lệnh. Ngoại trừ hai thủ vệ tầng sáu, thông báo cho tất cả các thủ vệ khác tập trung tại đấu trường tầng sáu trong vòng một giờ.”

“Đúng vậy, đi đi.”

“Vâng.”

Albedo nhanh chóng rời khỏi đại điện. Nhìn theo bóng lưng của cô, Momonga có chút thở phào.

“Chuyện này... Không ngờ nó thật sự xảy ra...Mình, đã làm như bản nhân vật của Tabula Smaragdina.”

Chỉ có một đáp án cho những hành động của Albedo.

Khi thay đổi thiết lập Albedo, anh đã sửa một câu [Cô ấy rất yêu Momonga].

Đây là lí do tại sao Albedo lại phản ứng như vậy.

“A...Chết tiệt...!”

Momonga lẩm bẩm. Tabula Smaragdina đã tạo ra một kiệt tác là Albedo. Nhưng kiệt tác đó lại bị người ta tự tiện sửa chữa, kết quả là tạo ra cái bộ dáng này.

Momonga cảm giác như mình phá hoại công sức của người khác, tâm tình có chút buồn bực.

Nhưng khuôn mặt hiện tại của Momonga chỉ là một cái hộp sọ, không có cách nào biểu thị tình cảm của mình ra ngoài.

Anh đứng dậy, rời khỏi ngai vàng, tự nhủ rằng sẽ đem chuyện này xử lý sau. Hiện tại còn rất nhiều việc khác cần phải nhanh chóng giải quyết.